

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 562

De veertig Dieven.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J.v.K.

1re Série Fabrique de DUBEC SCHWARTZ
 20 DUBEC SOUS LE ULTRA
 30 DUBEC AROMATISÉ
 40 DUBEC

J. VAN KERCKHOE, AMSTERDAM

Médaille d'Or 1889, 1895, 1904, 1909, 1912, 1920
 Médaille d'Argent 1889, 1904, 1912, 1920
 Médaille de Bronze 1889, 1904, 1912, 1920

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE VEERTIG DIEYEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U 'ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De Zeeadelaar.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 202
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In de haven van San Diego, aan de uiterste Zuidpunt van Californië, lag dichtbij het Mexicaansche fort de trotsche, Amerikaansche kruiser „Florida“, commandant kapitein Dalton.

Het schip lag pas vier-en-twintig uur in de haven en de matrozen hielden zich bezig met het dek te zwabberen om alle sporen van de lange zeereis uit te wisschen, die den zeeman even erg hinderen als een vlekje in het linnen-good de nette huisvrouw.

Op het dek, achter de commandobrug, zat de commandant, kapitein Dalton, in gesprek met een jongen man, die naast hem in een gemakkelijk Japansch stoeltje zat; het was Charles Brand in tropenkleeding en op eenigen afstand van het zaten senora Delma en haar dochter.

Af en toe namen zij hun prismakijkers op, om aan den horizon naar schepen te zoeken.

„Binnen twee uur kan, volgens mijn berekening, de „Zee-adelaar“, hoewel het het bes-

Raffles 562.

te en snelste jacht is dat ooit de Atlantische Zee heeft bevaren, niet hier zijn!“ zei commandant Dalton.

„Gij moet uw ongeduld bedwingen, dames!“

„Gij kunt niet gelooven, commandant,“ antwoordde madame Delma, „hoe ik er naar verlang Lord Lister terug te zien, om hem te danken voor alle avonturen waarin hij zich voor ons heeft gewaagd.“

„Deze man komt mij voor als een der helden uit de middeleeuwen, een van die ridders, die zonder vrees of blaam den kamp met een draak wagen, om onschuldigen tegen de woede van een dergelijk monster te beschermen.“

„Gij hebt gelijk,“ antwoordde de commandant. „Lord Lister is een van de merkwaardigste naturen, die misschien sinds eeuwen op deze wereld hebben bestaan. Ik tel mij zelf tot zijn grootste bewonderaars.“

„Ik moet eerlijk bekennen, hoewel ik zelfs niet bang ben voor den duivel, dat ik niet begrijp, waar Lord Lister den moed vandaan

haalt om al zijn waagstukken te ondernemen."

"Het zijn niet eens allemaal waagstukken te noemen," vervolgde senora Delma. "Ik geloof, dat wij er een beter woord voor kunnen gebruiken: het zijn heldendaden!"

"Ik moet u gelijk geven," zei de kapitein, "ik zelf heb oneindig veel aan zijn heldenmoed te danken, dat wil zeggen, eigenlijk niet ik, maar mijn moeder."

De dames en Brand keken den spreker vol aandacht aan.

"Mogen wij weten, wat voor een heldendaad het is geweest, waarvoor gij Lord Lister dank verschuldigd zijt?" — vroeg seniorita Delma ten slotte.

"Het is verscheidene jaren geleden," begon de commandant te vertellen, "en ik lag met mijn schip in de haven van Boulogne-sur-Mer. Ik verwachtte mijn moeder uit Londen en was tamelijk ongerust, daar een zeer hevige storm op het Kanaal woedde.

"Kort en goed, als gij de haven van Boulogne-sur-Mer kent, zult gij weten, dat het voor stoomschepen bij storm onmogelijk is aan de kade vast te maken en dat zij de passagiers per roeiboort aan wal moeten brengen.

"Met mijn stoombarkas voer ik naar het stoomschip en kwam er juist op het oogenblik, toen de kleine havenstoomboot, overladen met passagiers, zich gereed maakte het groote schip te verlaten, om naar de haven te varen.

"Mijn moeder, die mij had gezien, wenkte mij met haar zakdoek.

"Op hetzelfde oogenblik werd de havenstoomboot door een golf opzij geworpen en een witgekuifde baar sloeg over het dek.

"Een ontzettend angstgeschreeuw weerklonk — en juist daar, waar mijn moeder had gestaan, had de golf verscheidene personen in de branding geworpen.

"Met veel moeite verhinderden mijn dek-officieren en matrozen mij om in het water te springen.

"Het stond gelijk met zelfmoord, om zonder zwemgordel, zich alleen verlatende op zijn lichaamskracht, den strijd met de golven te durven aanvaarden.

"Van boord der havenstoomboot werden reddingsgordels en kurkenvesten naar de drenkelingen geworpen, maar vóórdat zij deze konden bereiken, waren de ongelukkigen door de sterke golven ver van het schip gedreven en worstelden zij met den dood.

"Daar zag ik plotseling tot mijn verbazing, hoe een man, met een kurken vest in de hand, van de verschansing sprong.

"Een nieuwe kreet van ontzetting weerklonk....

"Met de stoombarkas trachtte ik de ongelukkigen te naderen en het gelukte mij ook twee jonge mannen, even vóórdat zij zouden zinken, aan de golven te ontrukken.

"Mijn moeder echter kon ik nergens ontdekken.

"Zij was waarschijnlijk door den stroom reeds naar open zee weggedreven.

"Kadeloos van smart trachtte ik opnieuw in het water te springen.

"Tevergeefs.

"Mijn brave jongens hielden mij stevig vast en weigerden voor het eerst in mijn leven om mij te gehoorzamen.

"Ja, een van hen, mijn oude bootsman, hief zelfs zijn vuist op en schreeuwde:

"Kapitein, voordat gij in het water springt en u nutteloos opoffert, geef ik u een slag op uw kop, dat u minstens een maand lang in uw kajuit voor anker moet liggen. Voor mijn part laat gij mij daarna aan een ketting leggen of kiel halen!"

"En weer klonk een kreet van boord van de havenstoomboot.

"Een van mijn officieren riep plotseling:

"Hij heeft haar gegrepen!"

"En daarop telefoneerde hij naar de machiniekamer:

"Vol stoom vooruit!" en den stuurman beval hij: "Koers Noordoosten, naar het havenhoofd!"

"Wat in de volgende minuten gebeurde, kan ik niet zeggen. Ik werd als in schroeven vastgehouden door de stevige vuisten mijner matrozen, en daarna — — —

"Als in een droom zag ik uit de ziedende golven mijn moeder opduiken en vlak naast haar de gestalte van een man.

"Een oogenblik later hadden mijn matrozen het tweetal, dat om hun leven vocht, gegrepen en weldra waren zij gered van den dood.

"Mijn moeder lag bewusteloos in mijn kajuit en ik deed mijn best om naar levensgeesten weer op te wekken.

"Een kurken vest was om haar lichaam gesept en had haar belet te zinken.

"Eindelijk werd al onze moeite beloond. Mijn moeder opende de oogen en wij omhelsden elkaar, vreugdetranen stortend.

"Ikzelf noch mijn officieren hadden erop gelet, dat zich als zwijgend toeschouwer nog iemand in de kajuit bevond, die nu, nu de drenkelinge weer bijgekomen was, even kuchte en zei:

"Pardon, comandant, mag ik u vriendelijk verzoeken, mij aan wat droge kleren te helpen. Ik druip, alsof ik pas uit het water was gekomen."

„Ik ben in mijn geheele leven nog nooit zoo geschrokken als op dat oogenblik.

„Ik staarde naar den gentleman, die inderdaad zoo nat was, dat het water nog steeds met stralen uit zijn kleeren stroomde.

„Eerst nu begreep ik, dat ik aan dezen man de redding mijner moeder te danken had.

„En toen ik opstond en, waarschijnlijk tengevolge van den schrik, slechts in staat was om eenige verlegen dankbetuigingen te stamelen, maakte hij een buiging en zei op een toon, alsof hij tegenover mij in een balzaal stond:

„Sta mij toe, dat ik mij aan u voorstel: Lord Edward Lister.”

„Ik geloof, dat ik een zeer verbaasd gezicht heb gezet toen ik dezen naam hoorde.

„Uit de kranten had ik herhaaldelijk den naam van den Lord gehoord, in verband met vermetele avonturen en mij een voorstelling van hem gemaakt als van een soort rooverhoofdman.

„Ik was zoo verbluft, dat ik niet in staat was, mijn naam te noemen, maar weer de een of andere domheid mompelde.

„Kort en goed, vier-en-twintig uur later zat ik met Lord Lister en mijn moeder samen te Parijs en voelde mij zeer aan hem verplicht, niet alleen omdat hij de redder van mijn moeder was geworden, maar ook omdat hij voor mij de meest sympathieke persoon was, dien ik ooit had aangetroffen.

„Sinds dien tijd zijn Lord Lister en ik door de innigste vriendschap verbonden en daarom heb ik mij, toen ik zijn brief had ontvangen, toestemming verschaft van het Ministerie van Marine te Washington, om een oefeningsvaart in de Mexicaansche wateren te doen, ten einde onder den dekmantel van deze zee-expeditie u en uwe belangen te kunnen dienen.”

„Ik begrijp alleen niet,” mengde zich Charles Brand nu in het gesprek, „hoe Lord Lister aan den „Zeeadelaar” is gekomen, waarvan gij vertelt dat 't het snelste jacht is, dat er op het oogenblik bestaat.”

„Heel eenvoudig,” glimlachte kapitein Dalton, „ik kreeg een telegram van hem te New-York, waarin hij mij verzocht hem door mijn tusschenkomst een goed zeiljacht te bezorgen.

„Toevalligerwijze had een van mijn vrienden, de zoon van den katoenkoning May, genoeg van de zeilsport en zodoende was zijn zeiljacht te koop.

„Door een telegram kreeg ik toestemming om te beschikken over het jacht, dat eerst kort geleden was teruggekomen van een reis naar Indië en nu in de haven van New-York lag.

„Ik liet door een agent de benoodigde be-

maning aanwerven en zond die, zooals Lord Lister dat wenschte, naar Vera Cruz.

„Ik deelde hem per brief mee, dat wij de haven niet konden binnenloopen, zooals het oorspronkelijke plan was, en dat het voor hem en voor ons beter zou zijn, elkaar hier in San Diego aan de Pacific-kust te ontmoeten.

En nu zit ik hier op hem te wachten en denk, dat ik hem over twee uur de hand zal kunnen drukken.”

„Maar kapitein, hoe weet gij, dat het jacht binnen twee uur hier zal zijn?” — vroeg senora Delma.

„Dat is doodeenvoudig,” antwoordde de commandant lachend, „dat kan ik naar de snelheid der beide schepen nauwkeurig berekenen. Mijn kruiser maakt 14 knopen per uur en de „Zee-adelaar”, mits met volle zeilen, zelfs 16.

„Bereken ik nu zijn snelheid, evenals die van mijn kruiser, tegenwind en dergelijke bijomstandigheden in aanmerking genomen, dan verkrijg ik na aftrek der 24 uur, die wij als voorsprong hadden, het resultaat, dat hij in den loop der volgende twee uur de haven van San Diego moet bereiken.”

„Ik heb nog nooit gehoord”, zei senora Delma, „dat een zeiljacht een grootere snelheid kan hebben dan een stoomboot.”

„Natuurlijk”, antwoordde de kapitein, „maar dit is ook een uitzondering. Deze „Zee-adelaar” is van het beste mahoniehout gebouwd, is een tweemaster en heeft een constructie van zeilen, zooals men die niet vernuftiger zou kunnen uitdenken.

„In Amerikaansche vakkringen noemen wij het jacht gewoonlijk „de Vliegende Zwaan”.

„Gij zult zelden of nooit zulk een vaartuig te zien krijgen als de „Zee-adelaar”.”

Nu nam Brand en woord en zei:

„Dat jacht is ongetwijfeld een kolfje naar de hand van mijn vriend. Ik weet niet of gij er reeds van op de hoogte zijt, dat Lord Lister een zeer bekwaam zeevaarder is en ook reeds een motorboot in zijn bezit heeft, die de „Zee-meeuw” heet.

„Wanneer wij te Londen zijn teruggekeerd, zal hij het u ongetwijfeld wel eens willen laten zien, nu gij u allen tot zijn intieme vrienden kunt rekenen.

„Het spreekt van zelf, dat hij met die boot niet te koop loopt om de eenvoudige reden, dat zij buitengewone capaciteiten bezit, die zelfs kapitein Dalton vreemd in de ooren zullen klinken. Dus dat snelloopende zeiljacht is juist iets voor hem.”

„Zoo,” zei de kapitein, „daar wist ik niets van. Het is heel toevallig, dat de namen van

die twee booten zoo op elkaar lijken. Zeemeeuw en Zeeadelaar zijn beide vogels en ze zullen ook wel zoo snel zijn als deze gevederde dieren, ofschoon ik er aan twijfel, dat de „Zeemeeuw” waarvan onze vriend Charles Brand zoeven sprak, zoo snel zal zijn.”

Brand begon geheimzinnig te lachen, doch zei niets.

„Ik geloof, dat mijnheer Brand er het zijne van denkt,” merkte de kapitein op, die dat lachen niet ontgaan was.

„Zoo is het, kapitein,” zei Brand, „ik denk er zeer zeker het mijne van en ik zou u er wel van op de hoogte willen brengen, als ik niet vreesde, dat ge mijn woorden in twijfel zoudt trekken.”

„Laat maar eens hooren,” zei kapitein Dalton nu, „ik beloof u, dat ik u niet zal uitlachen, al kan ik natuurlijk niet beloven, dat ik alles wat ge mij gelieft op den mouw te spellen voor zoete koek zal aannemen.”

„Daar twijfel ik geen oogenblik aan,” zei Brand, „maar om u een genoegen te doen en ook de dames eens op de hoogte te brengen van de capaciteiten, die mijn vriend nog boven die van zijn persoonlijke moed en zucht naar het avontuurlijke heeft, wil ik u wel iets van die motorboot vertellen.

„Het is nog niet zoo heel lang geleden, dat die boot op stapel werd gezet,” begon Brand te vertellen.

„Het was, geloof ik, in het jaar 1913, vlak voor het uitbreken van den Europeeschen oorlog, dat het schip op stapel werd gezet op het eiland Guernsey.”

„Op Guernsey?” riep de kapitein met een ironisch lachje uit. „Nu mijnheer Brand, als u ons iets op den mouw wilt spellen, dat wij op uw woord moeten gelooven, nu, dan dient ge uw leugentjes toch beter te verzinnen, want op heel Guernsey is geen scheepswerf te vinden.”

Brand bleef heel kalm wachten tot de kapitein was uitgelachen en uitgesproken en zei toen:

„Wat kapitein Dalton daar zegt, is volkomen juist en toch is de „Zeemeeuw” op Guernsey gebouwd. En wel op een tijdelijke werf.”

„Zeg mij dan ten minste welke firma het schip heeft gebouwd, mijnheer Brand,” riep de kapitein nog steeds ongeloovig uit.

„De firma Raffles, Brand, Henderson & Co,” zei Brand met een onverstoort goed humeur. „Gij allen hebt zonder twijfel in uw jeugd wel eens de boeken van Jules Verne gelezen en zeker wel dat mooie boek „Twintig duizend mijlen onder zee”? Welnu, kapitein Nemo van de „Nautilus” heeft, zooals ge u herinneren zult, zijn geheimzinnige duikboot

op een eenzaam eiland gebouwd. Deze fantasie strekte mijn vriend tot voorbeeld en na al de verschillende onderdeelen voor zijn motorboot van verschillende Engelsche en Amerikaansche fabrieken te hebben betrokken en naar Guernsey te hebben laten zenden, heeft hij daar in een ongelooflijk korten tijd en alleen geassisteerd door mij en onzen reusachtigen chauffeur Henderson, de „Zeemeeuw” in elkaar gezet.”

„Is dat werkelijk waar, mijnheer Brand?” vroeg de kapitein met iets als respect in zijn stem.

„Als dit u kan overtuigen, ben ik bereid er een eed op te doen,” hernam Brand.

„Dat is niet noodig,” zei de kapitein, „maar u zult mij niet euvel duiden, dat ik er aan twijfel, want waarom al die moeite gedaan, daar het toch wel zoo gemakkelijk zou zijn geweest, als uw vriend de boot op een bestaande werf had laten bouwen. Het zou daar toch ongetwijfeld veel vlugger gegaan zijn.”

„Dit laatste meen ik te moeten betwijfelen, kapitein,” zei Brand, „maar laten we dat in het midden laten. Mijn vriend had een zeer goede reden, om het zelf te doen, daar hij den bouw zooveel mogelijk geheim wilde houden.”

„Waarom?” liet kapitein Dalton zich ontvallen.

„Wel,” antwoordde Brand, „omdat in de boot een machine werd geplaatst, die zijn wedergade op de geheele wereld niet heeft. Deze machine is in staat om de boot de reusachtige snelheid te geven, waarvan ik zoeven sprak. Zij is een uitvinding van Lord Lister en daar hij zijn geheim niet wilde prijsgeven, heeft hij haar ook zelf vervaardigd. Verschillende onderdeelen zijn door verschillende fabrieken gemaakt en wel op zoodanige wijze, dat nooit iemand heeft begrepen, waarvoor die onderdeelen moesten dienen.

„Wij hebben toen met ons drieën die verschillende onderdeelen in elkaar gezet en in de boot geplaatst. De drijfkracht is electriciteit, die opgewekt wordt door een gewone ruw-olijemotor en wel een, die niet met een lamp behoeft te worden voorgewarmd en ook zeer weinig toezicht noodig heeft.

„Door dit alles zijn wij in staat de boot, zonder hulp van vreemde krachten te besturen. Onze Henderson is een bekwaam machinist en stuurman en als wij op reis zijn dan is hij vaak nog in staat om behalve de bediening van de boot, ook nog voor de maaltijden zorg te dragen, gedurende welken tijd ik of mijn vriend het stuurrad in handen neemt.”

„Ik sta er van verstomd, mijnheer Brand,” zei kapitein Dalton, die met open mond had

toegeluisterd. „Als gij het niet waart, zou ik het verhaal in twijfel trekken, maar nu neem ik het direct aan en het eenige, dat mij nu nog te wenschen overblijft, is, dat ik hoop, dat ik nog eens in de gelegenheid zal zijn een tocht met deze merkwaardige boot mede te maken. Als zeeman interesseert mij een en ander ten zeerste, zooals u wel begrijpen zult.”

„Ongetwijfeld, kapitein,” hernam Brand „en ik zal niet nalaten” . . .

Wat het was, dat Brand niet zou nalaten, was wel te begrijpen, ofschoon het nooit in woorden werd uitgedrukt, aangezien op dat oogenblik een kanonschot weerklonk, ten teken, dat een schip op het punt stond de haven binnen te varen.

Het gezelschap sprong dan ook als één man op.

„Let eens op, dames”, riep commandant Dalton uit, terwijl hij vooruitliep om zich naar de commandobrug te begeven, „dat zal onze vriend zijn.”

Daar de havenmond van de plek waar zij lagen, niet te zien was, moesten zij nog even geduld hebben, totdat plotseling, als een reusachtige witte vogel, met glinsterend witte zeilen, de „Zee-adelaar” inderdaad de haven binnen gleed.

De verschijning van het schip wekte de levendige bewondering op van de havenarbeiders en zeelieden.

Ieder legde het werk even neer en bewonderde de sierlijke lijnen en de schitterende bewegingen van het schip, toen het vlak bij den Amerikaanschen kruiser voor anker ging liggen.

De wolken van wit linnen, die den „Zee-adelaar” omhulden en de boot bijna het uiterlijk gaven van een boven het water zwevendend luchtballon, verdwenen en werden door de matrozen aan de ra's bevestigd.

„Nu, dames,” zei commandant Dalton, „heb ik u te veel van het schip verteld?”

„Neen!” antwoordde madame Delma. „Ik heb nog nooit zulk een prachtig zeiljacht gezien. Dat is werkelijk een vliegende zwaan en gij ziet, dat alle zeelui, evenals ik, vol bewondering zijn voor het jacht.”

Op dit oogenblik werd een boot aan boord van het jacht losgemaakt en duidelijk zagen commandant Dalton en zijn passagiers, hoe Lord Lister met verscheidene matrozen in de boot sprong, om naar den kruiser te roeien.

Na eenige minuten klauterde Lord Lister langs de valreep van den kruiser naar boven en schudde den commandant en zijn vriend, Charles Brand, vol vreugde de handen.

„Een voorspoedige reis gehad?” vroegen beiden, waarop Raffles antwoordde:

„Een uitstekende reis. Het is een heerlijk, een wonderlijk schip, zoo op de vleugelen van den wind vooruit te stuiven, terwijl de golven tot schuim tegen den boeg te pletter slaan. Ik heb bijna voortdurend vijftien knoopen gemaakt.”

Daarop wendde hij zich tot de dames en zei:

„Wel, madame Delma, het doet mij genoegen u in Mexico te zien. Laat ons hopen, dat het mij gelukt om nu dat te bereiken wat gij wenscht.”

Zij drukten elkaar de hand en mevrouw Delma zei:

„Ik zeggen dezen dag, die u bij mij heeft teruggebracht, mijn dappere, trouwe ridder. Een anderen naam kan ik u niet geven.”

Nu kwam Brand naar voren en vroeg:

„Ben je alleen op het jacht? Is Carmen niet bij je?”

Een sombere trek vertoonde zich op het gelaat van Raffles en hij antwoordde:

„Ik ben alleen!

„De ontberingen en gruwelen der verre reis, die wij tot Vera Cruz moesten maken, en een aanval van de gele koorts, hebben mijn zoon, die op zoo zeldzame wijze mijn levenspad was komen bestralen, vernietigd. Carmen Marquez is vandaag vóór drie weken gestorven.”

Een angstige stilte maakte zich van de aanwezigen meester.

De machtige dood deed hun de hoofden buigen.

Na eenige oogenblikken echter trad madame Delma naar Raffles toe, greep zijn handen en zei op warmen, hartelijken toon:

„Arme, arme man!”

Maar Raffles wierp fier het hoofd in den nek, als wilde hij het onverbidde noodlot het hoofd bieden, en antwoordde met een harde uitdrukking op het gelaat:

„Gij vergist u, madame, men moet van het leven niet meer verlangen dan het kan geven. Ik ben zeer dankbaar, want ik heb aan de zijde van Carmen Marquez de gelukkigste en onvergetelijkste dagen van mijn leven genoten.

„De herinnering daaraan zal voor mij altijd het beste blijven wat de wereld mij kon geven.

„Zoo, en nu verzoek ik u, niet meer van de dooden te spreken. Een levende, uw echtgenoot, heeft onze hulp noodig!

„Laat ons samen overleggen, op welke wijze wij hem kunnen helpen.”

„Vóór alles,” vroeg commandant Dalton, „zijn uw scheepspapieren in orde? De Mexicanen, die zelf schurken van de allerergste

soort zijn, vermoeden in elk vreemd schip een spion of smokkelaar."

"Ik voorzag dit," zei Raffles, "en heb daarom voor mijn afreis scheepspapieren van het Custom-House genomen, om langs de Pacific-kust te mogen visschen en kruisen. Bovendien heb ik den naam van de boot veranderd en noem deze „Carmenrita".

"Ik deed dit, opdat Marquez of zijn vriend in Guayma, gouverneur Matteo, wanneer zij van den een of anderen spion inlichtingen omtrent mij mochten verkrijgen, niets omtrent mijzelf of de boot te weten zouden komen.

"Denk er dus aan, dat mijn boot voortaan heet „Carmenrita".

"Ik denk, dat wij reeds vandaag de haven verlaten om naar Guayma te varen. Eerst daar kunnen wij met onze Mexicaansche operaties beginnen."

"Allright," antwoordde commandant Dalton, "en nu moet gij mij het genoegen doen om mij mee te nemen aan boord van uw jacht, opdat ik kennis kan maken met uw bemanning."

Eenige minuten later riep de stuurwacht aan boord van het jacht in zijn scheepsroeper:

Boat coming from the men-o-war!" hetgeen in het Nederlandsch vertaald, ongeveer beteekent:

"Daar nadert een boot van het oorlogschip!"

Het duurde geen minuut en de zeilmeester Tylar met stuurman en matrozen sprongen op dek en stelden zich in rij en gelid.

Commandant Dalton monsterde met echten zeemansblik de manschappen en toen hij met John Raffles in diens hut zat, zei hij:

"Geen goed volk, dat gij aan boord hebt."

"Dat weet ik, maar ik houd ze met ijzeren tucht in bedwang. Het is een moeilijke tijd voor ons, zeilers", vervolgde Raffles, "fatsoenlijke lui willen geen dienst meer doen op een zeilschip, zij gaan op stoomschepen."

"Wel", zei commandant Dalton, "ik raad u, houd die jongens vooral in de gaten, ik denk, dat gij nog last er mee krijgt.

"Zoodra de vloed opkomt, zal ik met mijn kruiser de haven verlaten, om direct koers te zetten naar Kaap Lucas."

"Ik zal u binnen eenige uren volgen," zei Raffles.

"Pardon", antwoordde commandant Dalton, "het zou beter zijn, als gij eerst eenige dagen in de haven bleeft, om eerst dan naar Guayma te zeilen."

Daarop verlieten beiden het jacht weer en begaven zich aan boord van den kruiser, waar commandant Dalton een souper voor Raffles en zijn officieren gaf.

Terwijl Raffles zich aan boord van den kruiser bevond, stond Tylar op dek met een Zweed, Jurgens genaamd, een blauwoogig, breedgeschouderd gezet. Zij rookten hun pijpje en de Zweed mompelde:

"Zeg Jim, heb je er nu eindelijk eens over nagedacht over hetgeen ik je voorgesteld heb?"

Dit schip, waarop wij ons bevinden, is het eenige, dat dienst zou kunnen doen om opium te smokkelen. Ik verzeker je, Jim, de gelegenheid zal zich niet zoo gauw weer aan ons voordoen en Wup-Wang betaalt ons voor dit schip wel minstens 50,000 dollar contant, behalve het geld, dat wij met meerdere opium reizen kunnen verdienen.

"Wij zullen als rijke lui naar huis terugkeeren."

Tylar, een Ier van geboorte, spuwde in het water en zei:

"Ik durf best! Dat weet je well! Maar de duivel hale ons, als de zaak niet gelukt! Dan zijn wij voor altijd onze scheepspapieren kwijt en worden wij misschien aan den mast van een Engelsch of Fransch schip ter versiering opgehangen. Het is een gemeene streek, die wij van plan zijn uit te halen."

"Jij bent een lafaard", antwoordde Jurgens, "ieder van onze bootslui heeft meer moed dan jij! Maar wij kunnen er nog wel eens weer over spreken. Eerst zullen wij zien, wat voor zaken onze baas hier in Mexico te verhandelen heeft.

"Dat hij hier rondkruist om visschen te vangen, dat geloof ik niet! Wie weet, wat voor visschen dat zijn."

"Mij komt het voor", zei Tylar, "alsof de Amerikaan de een of andere afspraak heeft met onzen baas. Misschien moet er hier in Mexico nog wel gevochten worden."

Jurgens spuwde weer in het water en zei:

"Des te beter! Ik ben er altijd bij als er wat te vechten valt."

.....

Eenige dagen later gleed het prachtige jacht als een vogel de haven van Guayma binnen, waarin ook de Amerikaansche kruiser lag.

Het was avond en de lichten schenen uit de patrijspoorten.

Raffles, die zich aan boord van zijn jacht bevond, keek vol belangstelling naar de prachtige haven.

Daar lag dus alles voor hem.

De gestolen goudmijnen, de paarlenbanken, waarvoor hij dezen avontuurlijken tocht had ondernomen.

Hij had de armen over de borst gekruist en keek met gefronst voorhoofd naar de kust.

Zou het hem gelukken, den buit te ontrukken aan den geopenden muil van den Mexicaanschen leeuw?

Het was werkelijk een moeilijker arbeid dan de brandkasten van de Engelsche Bank te openen.

Daar lag de oude, historische stad, omgeven door woeste bergen, vóór hem.

Hier had eenmaal Fernando Cortez van gouden bergen gedroomd, hier was eenmaal de hoofdstad van Montezuma geweest!

Naar het Noorden verhieven zich hoog in de lucht de Tetas di Cabra en hun blauwe, wazige toppen schenen met den hemel samen te vloeien.

Naar het Zuiden lag als een geweldig, reusachtig ondiep Kaap Haro en beschutte de haven tegen den woesten Oceaan.

Achter die kaap lag het land der Yaquis en de geroofde goudmijnen.

Dat wil zeggen, geroofd, zonder dat de bezitter er eenig voordeel van kon hebben.

En ergens in dat groote, rotsachtige amphitheater bevond zich de fabelachtige, groote schat aan goud, die door Delma uit de mijnen was gehaald en op een geheime plek voor zijn doodsvijand verborgen.

De ankers van het jacht werden neergelaten en de snelle oceaانvogel moest gehoorzaam blijven liggen.

Terwijl Raffles naar het fiere, oude fort keek, in welks cellen de ongelukkige Delma smachtte, riep de schildwacht:

„Een boot komt van de haven!” en aan dek kwam de havenofficier, om met Raffles te spreken over de plaats van herkomst en de bestemming van het schip.

Binnen een half uur had hij de scheepspapieren gevisiteerd en waren de formaliteiten afgelopen.

Raffles begaf zich nu naar zijn hut, om zich gereed te maken, daar hij het schip wilde verlaten.

Toen hij weer op dek kwam, riep hij Tylar en beval dezen:

„Laat de boot in gereedheid brengen en zorg ervoor, dat geen uwer aan land gaat, voordat ik terug ben!”

„Wel, kapitein!” antwoordde Tylar, „twee van mijn manschappen dachten, omdat zij niets meer te doen hadden, dat zij aan land mochten gaan en zijn met de boot van den havenofficier meegeevaren.”

„Zeg hun, dat zij hun gage kunnen komen halen en niet meer aan boord behoeven terug te keeren.”

Tylar zette een verlegen gezicht, maar antwoordde:

„Alright, kapitein!”

„Wie zijn de beide lieden?” vroeg Raffles verder.

„Diego en Tolkins.”

„Goed,” antwoordde Raffles, „gij weet, wat zij te doen hebt. Let er op, dat de ankers goed vast moeten liggen, want hier is dikwijls onbetrouwbare wind.”

Daarop begaf hij zich naar commandant Dalton.

Terwijl hij daar met Brand, de beide dames en Dalton hun verdere plannen besprak, zat Diego, een Spaansche matroos, in het bureau van den havencommandant en had een glas madeira voor zich staan.

Hij zei tot den officier:

„De duivel moge mij halen, oude kameraad, als ik iets begrijp van dat jacht en zijn commandant.

„Zoover ik gemerkt heb, wil de kapitein noch revolutie, noch spionage, noch zaken drijven!

„Maar — al die Yankees zijn vervloekte dieven en men moet oppassen!”

„De gouverneur wenscht in elk geval eenige opheldering omtrent het zonderlinge bezoek van den Amerikaanschen kruiser en nu weer van het Amerikaansche jacht,” zei de havencommandant en voortgaande, beweerde hij:

„Daar steekt iets achter! Jij moet mij dus, als je ook maar het minste opmerkt, onmiddellijk daarvan bericht geven.

„Voorloopig betaalt gouverneur Matteo je tien dollars voor je diensten!”

De officier wierp den matroos tien dollars toe, welke deze met een grijnslach in zijn zak liet glijden.

Daarop verliet hij het bureau, om zich weer aan boord te begeven.

Een half uur later stond hij weer voor den havenofficier en zei:

„De duivel moge mij halen, ik heb mijn ontslag gekregen en mag niet weer aan boord terugkomen. Mijn kameraad Tolkins is het precies zoo gegaan.”

De havenofficier reikte hem de hand en zei:

„Trek je er niets van aan, Diego. Uit het feit, dat je niet meer aan boord moogt terugkomen, is het mij nog duidelijker geworden, dat de Amerikaan hier den een of anderen streek wil uithalen.

„Ik zal moeite voor je doen bij den gouverneur.”

Een uur later, nadat de haven-officier bij

den gouverneur was geweest, kregen de geheele havenwacht en de soldaten het bevel om

nog scherper dan zij tot dusverre hadden gedaan, acht te geven op de beide schepen.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In de Citadel.

Het was laat in den avond van den tweeden dag, toen Raffles in de nabijheid van het fort, dat van de stad was gescheiden door velden van maïs, boonen en tarwe en groote tabaksvelden, op de dames wachtte, om met haar te zamen den ouden bisschop van Guayma, den vriend van hun echtgenoot en vader op te zoeken.

De tropennacht was reeds neergedaald en boeren in wit linnen pakken, in shawls gehulde vrouwen, ruiters op zwaarbeladen muilezels, wier zilverheldere bellen door de stille lucht klonken, gingen hem langzaam voorbij en verdwenen in de stad.

Van den kerktoren weerklonk het Ave-Maria en daarna maakte zich een diepe rust meester van de oude, romantische stad, waar eens de Spanjaarden in woeste rooftochten naar goud waren komen zoeken.

John Raffles dacht aan de wilde avonturiers onder Fernando Cortez en plotseling kwam het hem voor, alsof hij zelf een van die dolle waarhalzen was, alsof hij hier aan de kust stond om den Roodhuiden hun gouden schatten af te nemen.

Terwijl hij nog in gedachten verdiept naar de velden keek onder den met sterren bezaaiden nachtelijken hemel, doken plotseling twee zwaar gesluierde gedaanten uit de duisternis op en groetten hem zacht.

Het waren senora Delma, die heden voor het eerst na een jarenlange afwezigheid den

bodem van haar vaderland betrad, met haar dochter. Zij hadden zich geheel in shawls en sluiers gehuld, opdat geen der spionnen van den gouverneur haar zou ontdekken.

Zwijgend begaven zij zich naar de stad, terwijl Madame Delma, die alle straten en pleinen nauwkeurig kende, als gids diende.

Naast de oude, deftige poort lag het vroegere klooster der Dominicanen, waarin de bisschop van Guayma resideerde.

Zacht liet Madame Delma den koperen klopper op de deur vallen, een luikje werd na enkele oogeblikken geopend en het gelaat van een ouden man verscheen, die vroeg, wat zij wenschten.

Madame Delma ging naar de deur en op fluisterenden toon zei zij:

„Goeden avond, Alverade. Herkent gij mij?”

Een half gesmoorde kreet van verrassing weerklonk uit den mond van den portier.

Daarop sloot hij het luikje weer en opende zoo gauw hij kon de zware deur, nadat hij in groote haast de grendels had weggeschoven.

Zij traden nu binnen en nauwelijks bevonden zij zich in de hal, die door een olielamp was verlicht, of de portier sloot even haastig de deur weer.

Daarop wendde hij zich tot madame Delma en vroeg:

„Waar komt gij in 's Hemelsnaam vandaan? Weet gij, dat dat u het leven kan kosten?”

„Dat weet ik,” antwoordde madame Delma,

„maar ik ben aan boord van den Amerikaanschen kruiser „Florida“ gekomen en sta onder bescherming van de regeering.

„Ik zou niet bang zijn om onder het bereik der Amerikaansche kanonnen openlijk de stad te betreden, wanneer ik op die manier mijn plannen niet onmogelijk zou maken.

„Ik wensch namelijk mijn echtgenoot te bevrijden.”

„Ik dacht het reeds”, antwoordde Alverade.

„Kan ik Monseigneur Pasquiras spreken?”

„Helaas neen!” antwoordde de portier. „Monseigneur is tijdelijk afwezig en komt eerst over twee dagen terug van een inspectie-reis, die hij in het land maakt.

„Maar als ik u van dienst kan zijn Senora, hebt gij slechts over mij te gebieden.”

„Goed, Alverade, hier is een trouw vriend van mij, die reeds in San Antonio zijn leven heeft gewaagd, om mijn echtgenoot en mij te helpen.

„Ik verzoek u, naar zijn wenschen te luisteren en dan te willen zeggen, hoe gij erover denkt.”

De slotvoogd opende de deur naar zijn kamer en liet hen het ouderwetsch ingerichte vertrek binnengaan.

Hij haalde uit een kast in den muur een flesch ouden, Californischen wijn, een schaal met gebak, glazen en prachtige trossen druiven te voorschijn.

De gastvrijheid, die steeds in het klooster werd betracht, gaf hem geen rust, voordat hij zijn gasten een glas wijn had ingeschonken en met hen gedronken had.

Eerst toen wendde hij zich tot Raffles en zei: „Ik ben tot uw dienst, senor.”

De slotvoogd was John Raffles in elk opzicht sympathiek; hij had een openhartig, eerlijk gelaat en Raffles begon daarom zonder aarzelen hem zijn plannen mee te deelen.

„Ik wil,” zei Raffles, „morgenmiddag den gouverneur, onder een geleide en vermomd als priester bezoeken.

„Mij dunkt, dat dit zonder eenig gevaar uit te voeren is.”

De slotvoogd knikte nadenkend en antwoordde:

„Dat kan zonder gevaar gebeuren, en wat denkt gij verder te doen, senor?”

„Dat weet ik voorloopig zelf nog niet. Ik kan dat eerst zeggen, nadat ik het fort hebben leeren kennen en persoonlijk met de gevangenen heb gesproken.”

„Kom morgenmiddag om 2 uur bij mij,” zei de slotvoogd, „ik zal u helpen zooveel in mijn macht is.”

Eerst nu sprak madame Delma met den

slotvoogd over den toestand van den gevangene.

Het bleek duidelijk, dat de man daarover liever wilde zwijgen, maar op aandringen van de beide dames en Raffles, die hem er op wees, dat het van het grootste belang was, dat zij alles wisten, begon hij te vertellen en zei:

„Sinds de laatste weken is uw echtgenoot ongesteld.

„Wanneer de bisschop door zijn invloed als geestelijke den gouverneur niet van een moord had terugggehouden, leefde de gevangene nu niet meer.

„Het is goed, dat gij zijt gekomen. Want ik geloof niet, dat zelfs monseigneur de terechtstelling van den gevangene nog lang zou kunnen doen uitstellen.

„Het is hoog tijd, dat er redding komt opdagen.”

Het kostte Raffles moeite om Senora Delma, die zich bij het hooren van dit bericht zeer opwond, te kalmeeren en na een uur verliet hij met haar, nadat zij zich ervan hadden overtuigd, dat er niemand op straat was, het klooster.

In de haven lag een sloep van den Amerikaanschen kruiser op hen te wachten. Op eenigen afstand daarvan stonden een paar Mexicaansche soldaten van de havenwacht naar hen te kijken.

„Sakramenta!” vloekte een havenofficier, een spion van den gouverneur, die bij de soldaten stond, „ik zou weleens willen weten, wat die vervloekte Amerikanen des nachts in de stad te zoeken hebben.”

De ontslagen Diego, die dichtbij hem stond, mompelde:

„Zij hebben een plan, maar welk, dat mag de duivel weten!” — — —

Het was den volgenden dag tegen den bepaalden tijd, toen de slotvoogd met een priester zich naar de poort van het fort begaf.

De wachtgebende soldaten groetten het tweetal eerbiedig.

Het kerkelijke gewaad is hier nog altijd machtiger dan de met goud versierde uniformen der militairen.

Eenige minuten later trad Raffles in zijn priestergewaad het van zware ijzeren kettingen voorziene verblijf van den gevangene binnen en keek vol belangstelling naar den grijzen gebogen man, die, zonder op hem te letten, door de traliën naar buiten staarde.

Een stroommatras en een oude stoel waren de eenige meubelen in de cel.

Raffles stond reeds verscheiden seconden op den drempel, vóórdat de gevangene zich naar hem toewendde en hem aankeek met

oogen, wier uitdrukking deed denken aan een gevangen roofdier.

„Wat wenscht gij, senor?" vroeg hij kortaf. „Is het alweer tijd om te bidden? of wilt gij mij mijn laatsten gang gemakkelijk maken door uw gebed?"

Ik ken u niet! Sinds wanneer zendt monseigneur mij vreemde priesters?"

De slotvoogd had de deur der cel achter Raffles gesloten.

Nu trad Raffles tot vlak bij den gevangene en zei:

„Ik ben een vriend van u en kom om u te redden."

Op het volgende oogenblik sprong de gevangene naar den stoel, greep dezen, alsof hij hem als wapen wilde gebruiken en riep:

„Vervloekte leugenaar! Sinds wanneer zenden mijn vijanden, de gouverneurs Marquez en Matteo, hun spionnen in priestergewaad?"

Is u zelfs het kleed van de dienaren Gods niet meer heilig om uw duivelsch plan ten uitvoer te brengen?"

Raffles haalde van onder zijn soutane een gladden gouden ring te voorschijn, welken hij, zonder een woord te zeggen, den gevangene voorhield.

„Wat moet die ring?" vroeg Delma opnieuw.

„Lees de inscriptie, die er in gegraveerd is," zei Raffles.

Haastig las de gevangene, wat in den ring stond en hij zag nu, dat het de trouwring zijner vrouw was, welken deze Raffles had meegegeven om het vertrouwen van den gevangene te winnen.

Maar nog steeds was diens wantrouwen niet overwonnen.

Plotseling lachte hij hoonend, schudde de vuist en riep:

„Hebben die honden mijn vrouw misschien vermoord? Is zij mij reeds voorgegaan op den weg, dien ik weldra zal volgen?"

Nu trad Raffles naar het venster en zei:

„Wij hebben erop gerekend, dat gij mij wellicht zoudt wantrouwen en daarom heb ik met uw echtgenoot, welke zich daar op den Amerikaanschen kruiser bevindt, dien gij van hier in de haven kunt zien liggen, een teeken afgesproken.

„Daar op dek staat uw echtgenoot naar dit venster te kijken.

„Op het oogenblik, waarop wij een witten doek eenige keeren door de tralies laten wapperen, zal men aan boord van het oorlogsschip een kanonschot als antwoord lossen.

„Is u dat voldoende om te gelooven, dat ik werkelijk door uw vrouw ben gezonden?"

„Zeker," antwoordde Delma, „dat zal mij voldoende zijn. Zijt gij werkelijk een vriend, die mij uit dezen vreeselijken toestand wil bevrijden? En bevindt mijn echtgenoot zich daar?"

Raffles had zijn zakdoek te voorschijn gehaald en de gevangene zag, hoe hij er eenige malen mee voor de tralies heen en weer zwaaide.

Daarop trok hij den zakdoek snel terug.

Na een korte pauze dreunde daarbuiten in de haven het doffe geluid van een kanonschot.

Nauwelijks was het geluid verstomd, of de gevangene snelde naar Raffles toe, reikte hem beide handen en riep uit:

„Vergeef mij mijn wantrouwen, senor, maar gij zult dat in mijn toestand begrijpelijk vinden."

Daarop kuste hij met trillende lippen den trouwring zijner vrouw en fluisterde:

„Mijn arme vrouw! Mijn lief kind! O, was ik toch bij haar!"

Hij zonk op den stoel neer en snikte hartschietelijk.

Raffles trad zacht naar hem toe, legde hem de hand op den schouder en zei:

„Houd goeden moed, mijn arme vriend. De redding is nabij! Stel vertrouwen in mij!"

Delma sprong naar de tralies en wees naar het plein vóór het fort.

„Daar!" riep hij uit, „daar heeft Marquez mijn beste vrienden doodgeschoten.

„Ik zelf moest toeschouwer zijn.

„De handen, waarmee ik mijn oogen bedekte, om het afschuwelijke niet te zien, trok men weg.

„Nu nog hoor ik in mijn droomen de gewersalvo's en de doodskreten mijner arme vrienden.

„Elken dag verwachtte ik, als laatste slachtoffer van dezen tiran, op het plein te worden gebracht om, zonder mijn vrouw en dochter ooit te hebben weergezien, ter dood te worden gebracht."

„Wees kalm!" verzocht Raffles hem. „Toon, dat ge een man zijt!"

„Het zal veel van u zelf afhangen, wanneer wij er in slagen u te bevrijden. Toon u onbezorgd en bedenk, dat gij niets hebt te verliezen en alles te winnen. Het ergste, dat ons kan overkomen is, dat men onze plannen ontdekt en verijdelt, hetgeen tengevolge zal hebben, dat men u opnieuw opsluit, maar daaraan willen wij niet eens denken. Aan den anderen kant echter wachten u de vrijheid aan de zijde van uw vrouw en kind. Vertrouw op mij en met een weinig geluk zullen wij slagen."

Een straal van hoop gleed over het ingeval-

len, aschgrauwe gelaat van den gevangene, zijn oogen kregen een blijden glans en nieuwe hoop drong zijn hart binnen.

„Laat ons snel een besluit nemen!” zei Raffles. „Een kleine tegenslag kan het geheele plan doen mislukken. Dit is onze eenige gelegenheid om het plan voor uw bevrijding te smeden.

„Wij vreemdelingen worden op de hielen gevolgd door de spionnen van den gouverneur!”

De gevangene bukte zich naar zijn stroozak, tilde hem op en haalde een vreemd amulet te voorschijn, zoo groot als een hand en den vorm hebbende van een dier.

„Neem in de eerste plaats dit!” zei hij tot Raffles. „Wie in het bezit is van dit teeken, is heer der Yaquis. Bewaar het als een schat.

„Dit teeken is mijn verdrag met het opperhoofd der Yaquis en is hun zoo heilig als de altaren hunner goden.

„Alle opperhoofden zwoeren mij onder dit teeken hun heiligsten eed. Monseigneur Pasquiras heeft het sinds mijn gevangenneming voor mij bewaard. Ik bezwoer hem, dat ik het hier uit mijn venster in de rivier zou werpen, vóórdat men mij naar het plein zou voeren om gefusilleerd te worden.

„Met dit teeken kunt gij alles van de Yaquis gedaan krijgen.

„Wie het hun toont, geldt als mijn erfgenaam en is eigenaar der groote goud-, koper- en zilvermijnen, waarvan de ligging in de binnenlanden alleen de Yaquis kennen.

„Mijn vader kreeg het van het voornaamste opperhoofd der Yaquis, met wien hij, vóórdat de Mexicaansche vlag hier woei, als met een broeder leefde.

„Mijn moeder was een dochter van het voornaamste opperhoofd van dezen stam.

„Dat is het geheim, hoe ik in het bezit ben gekomen van de fabelachtige goudmijnen van het Yaquiland.

„Geef dit amulet aan mijn echtgenoot, als mijn redding mislukt en ik gestorven ben. Alle opperhoofden der Yaquis en hun priesters zullen haar helpen, haar eigendom terug te krijgen.

„Zweer mij bij uw moeder, dat gij het recht, dat hieraan verbonden is, heilig zult bewaren voor mijn echtgenoot en dochter!”

„Ik zweer het u!” antwoordde Raffles op plechtigen toon. „En het zal u zeker geruststellen, te weten, dat ik de wereld heb doorgereisd om u ter hulp te komen.”

De gevangene sloeg zijn armen om den hals van Raffles en keek hem met zijn diepliggende oogen aan, kuste hem op het voorhoofd en zei:

„De hemel moge u vergelden, wat gij voor de mijnen en mij doet. Doch laat mij nu vóór alles een brief aan mijn vrouw en dochter schrijven.”

Hij haalde uit zijn stroozak papier en potlood te voorschijn en begon met bevende vingers bladzijde na bladzijde te vullen.

Nadat hij hiermee gereed was, zei Raffles:

„En neem nu dit, Senor Delma, daarmee moet gij, als de hemel het wil, uzelf helpen, want het is onmogelijk u door de sterke wacht, die dit fort bezet, naar buiten te brengen.”

Hij sloeg zijn soutane open en begon een om zijn lichaam gewonden, twaalf meter lange lasso af te winden.

Met verbazing keek Delma naar het touw en volgde snel het bevel van Raffles, om het onder den stroozak te verbergen.

Nadat dit gebeurd was, nam de Groote Onbebekende uit een der zakken van zijn priesterkleed een fleschje met olie en verschillende goed bewerkte vijlen.

„Zoo”, zei hij, „de vijlen zijn van zulk hard Manchesterstaal gemaakt, dat gij binnen een half uur de oude stangen van het ijzeren traliwerk kunt hebben doorgevild.

„Opdat het geruischloos kan geschieden, doet gij verstandig, de vijlen eerst in olie te dompelen.

„Reeds hedennacht moet gij uzelf bevrijden.

„Let erop, uw bevrijdingswerk te beginnen, als gij aan boord van den Amerikaanschen kruiser een rood licht ziet opgloeien.

„Ik zal dan dadelijk in een boot naar den havendam van het fort varen en daar op u wachten.”

Op dit oogenblik opende de slotvoogd de deur weer, ten teeken dat de tijd van het bezoek verstreken was.

Nog eenmaal reikten zij elkaar de hand, een laatste blik werd gewisseld en Raffles verliet de cel.

De deur werd weer in het bijzijn van den gevangenenbewaarder gesloten en de priester verliet met den slotvoogd het fort.

Geen enkele der spionnen van den gouverneur vermoedde, welke een gevaarlijk bezoeker in de gevangenis was geweest.

DERDE HOOFDSTUK.

Het geheim van de zee.

Raffles zat met kapitein Dalton in diens kajuit en wachtte den nacht af.

Zij hadden niemand in hun vertrouwen genomen en zelfs madame Delma en haar dochter wisten nog niets van hetgeen er zou gebeuren.

Zij wilden de dames de vele uren van spanning besparen en dus vermoedden zij niet, toen zij zich om 10 uur ter ruste begaven, welke gewichtige gebeurtenis haar te wachten stond.

Nauwelijks was alles op het schip in rust, of commandant Dalton begaf zich met Raffles naar de commandobrug en gaf den signaal-officier bevel, met drie fusschenpoozen rood licht te laten schijnen.

Eenige oogenblikken later bracht de officier dat bevel ten uitvoer en het gloeiend roode schijnsel danste tot drie maal toe in een uitgerekte weerkaatsing over het water.

De officier wist niet, wat dit signaal betekende, maar hij keek even gespannen in de nu weer heerschende duisternis als zijn commandant en Raffles.

Nu verliet Raffles in een sloep het zeiljacht en weldra volgden hem van den kruiser twee booten, door kapitein Dalton bezet met gewapende matrozen.

Alleen Raffles en Dalton wisten, welk doel deze nachtelijke expeditie had.

De riemen, waarmede geroeid werd, waren met doeken omwonden, zoodat men zonder het minste geluid te maken, naar de aanlegplaats kon varen. Geluidloos zonken telkens voor enkele oogenblikken de riemen in het zacht golvende water, totdat de sloepen ten slotte in de schaduw der dammen bleven liggen. Daar wachtte men op de dingen, die komen zouden.

Dalton en Raffles zelf verlieten ten slotte de booten en gingen op de havenhoofden heen en weer wandelen.

Bijna een half uur werd hun geduld op de proef gesteld, totdat plotseling dicht bij hen, uit een groep palmboomen, de donkere gestalte van een man opdook, die eerst een oog-

blik met spiedenden blik naar hen keek en daarop naar hen toesnelde.

In het volgende oogenblik had Raffles Delma herkend en zonder veel woorden te wisselen, brachten hij en Dalton hem naar de vaartuigen.

Nadat de vluchteling aan boord was gekomen, voeren de booten even geruischloos als zij gekomen waren weer naar de haven terug.

Nauwelijks was Dalton met Delma aan boord van den kruiser, of hij liet, om den spionnen zand in de oogen te strooien, door fluitsignalen alle hens voor een nachtelijke manoeuvre op dek roepen.

Met daghelderen schijn streken de zoeklichten van den kruiser over het water, terwijl de matrozen de booten bemanden en een landingsmanoeuvre uitvoerden.

Na eenige uren waren de booten weer ingehaald, daar de eb intrad.

Gedurende dien tijd had Delma in de kajuit van kapitein Dalton dezen het geheim verteld van zijn schatten aan de kust.

„Het is het beste,” zei hij, „dat wij reeds hedennacht, zoodra het eb is, naar het hol in de rotsen varen om de gouden staven en dollars, welke ik daar met mijn vrienden verborg, vóórdát men mij gevangen nam, in veiligheid te brengen.

„Het zal voor u bijna onmogelijk zijn om dezen schat zonder mijn hulp te vinden.”

Opnieuw werden de booten in gereedheid gebracht en nu hadden de bewoners van het land wel kunnen gelooven, dat er een landingsmanoeuvre werd uitgevoerd aan de steile, rotsige kust van de noordelijke haven.

Aan het Noordelijk deel van de kust stak een groote rots in zee vooruit. Naar deze rotsklip liet Delma de booten roeien en hij was de eerste, die op de glibberige steenen sprong, terwijl Dalton en Raffles met eenige matrozen, die ladders en touwen droegen, volgden.

Het was 2 uur in den nacht: duidelijk hoorden zij de scheepsklok van den kruiser over het water opklinken.

De zee was kalm en zonder eenige beweging:

Nieuwsgierig volgden de matrozen den hun onbekenden Delma, die over de rotsblokken voortsnelde, totdat hij voor een in de diepte voerende kloof bleef staan.

„Wij zijn er!” riep Delma en hij sprong in de grot, waarin hij bijna geheel verdween.

„Volgt mij met lantarens, ladders en touwen, maar weest voorzichtig, want de grond is glibberig en eenige meters beneden de oppervlakte van de grot zijn verschillende kleinere holen, die naar een bodemlooze diepte voeren”.

Voorzichtig, hand aan hand en met de lantarens de vochtige gewelven belichtend, liepen zij voorwaarts.

Kapitein Dalton en Raffles waren even nieuwsgierig als de matrozen.

Nadat zij allen onder den grond waren verdwenen, bevonden zij zich in rotsgangen, die niet hooger waren dan dat een man er in gebukte houding kon staan.

Alleen wanneer het eb was, was deze grot te betreden, want bij vloed stond het water er eenige meters in.

Voorzichtig tastend gingen zij langzaam vooruit, af en toe door groote waterplassen wadend, door den vloed achtergelaten.

Steeds dieper ging het de grot in.

Hier en daar bevonden zich aan de kanten, als de muilen van zwarte reuzenbeesten, de ingangen naar zijholten en wee hen, die, zonder den weg te kennen, in dit labyrinth zou verdwalen!

Ook Delma moest soms met zijn lantaarn de wanden belichten om den weg te herkennen aan geheimzinnige teekens, welke hij er vroeger op had aangebracht en die alleen hij kende.

Delma en Raffles droegen magnesiumfakkels, welke zij eerst, wanneer Delma het teeken ertoe gaf, in het inwendige van de grot zouden aansteken.

Plotseling werd de smalle rotsgang breeder en een groote ruimte vertoonde zich voor hen.

„Steekt de fakkels aan!” riep Delma, „wij zijn aan het doel!”

Op het volgende oogenblik siste de magnesiumfakkel, welke Delma vasthield, met een helderen schijn aan en verlichtte de ruime grot, wier wanden bedekt waren met grillige figuren.

In het midden van het gewelf gaapte een groote opening. Het was een gat in den rotsachtigen bodem, dat tot vlak onder den rand met zeewater gevuld was en dus waarschijn-

lijk een onderaardsche verbinding had met de oceaan.

Senor Delma begaf er zich heen, de anderen beduidend, te blijven, waar zij waren maar het volgende oogenblik snelde hij met een verschrikt gelaat terug naar de plek, waar Raffles en kapitein Dalton stonden.

Met een bevenden vinger wees hij naar het gapende gat in den bodem.

En nu zagen zij, dat zich middenin het water een groote zwarte kop vertoonde, waarvan zich meterlange, afschuwelijke grijparmen uitstrekten, welke hen trachtten beet te pakken.

Het was een octopus of inktvisch, het afschuwelijke monster, dat niet ten onrechte zoo'n slechten naam onder de zeevaarders heeft gekregen. Deze dieren kunnen in de tropen buitengewone afmetingen krijgen en zijn dan zeer gevaarlijk, daar elke grijparm in staat is om een volwassen man te omstrengelen en machteloos te maken.

Met van schrik verwrongen trekken keken ook de matrozen naar het ondier der zee, in welks rijk zij waren binnen gedrongen.

„Wij moeten handelen!” riep Raffles, die het eerst zijn tegenwoordigheid van geest terug kreeg en een der matrozen de enterbijn uit den gordel trok.

Nu sprong hij naar voren en sloeg den naar hem grijpenden vangarm van het monster met één houw van de scherpe bijl af.

Het was alsof dit het ondier tot een paroxysme van woede opvoerde. Alle grijparmen kronkelden en wrongen zich in duizende bochten, alsof elk dezer verschrikkelijke wapens met leven bedeed was en elk apart met een hartstochtelijke begeerte bezielde om een slachtoffer te verstrikken en te wurgen.

„Neemt de houweelen!” beval Raffles. „Wij moeten de armen vasthouden en een voor een afslaan!”

Verscheidene matrozen en ook Dalton snelden hem te hulp.

Terwijl zij met hun enterhaken de armen van het monster grepen, sloeg Raffles op hetzelfde oogenblik den eenen vangarm na den anderen af.

Bijna een uur lang duurde het gevecht tusschen de menschen en den zwarten duivel der diepte, zooals het volk den octopus noemt.

Toen hadden zij het zeemonster eindelijk onschadelijk gemaakt.

„Het zou beter zijn geweest”, meende kapitein Dalton, „als wij het beest met een weinig dynamiet naar de andere wereld hadden geholpen”.

„In geen geval!” riep Raffles uit, „de ont-

ploffing zou misschien de geheele grot in elkaar hebben doen storten".

Nadat zij nu de gapende opening, waarin het zeewater kolkte en de afgehakte ledematen van het monster rondtolden, waren voorbijgegaan, kwamen zij aan een plek, waar een zestal metalen kisten en meer dan een dozijn geteerde zakken onder een vooruitspringend rotsblok verborgen waren.

"Dat is de schat!" riep Delma uit. "En nu aangepakt, jongens, het zal jullie geen schade aanbrengen!"

Zij sloegen de touwen om de kisten en trokken ze door de gangen naar boven.

Hetzelfde deden zij met de zakken en alle drie de booten, die de nachtelijke expeditie meemaakten, werden tot den rand gevuld met de kostbare lading.

Drie uur, nadat zij den kruiser hadden verlaten, waren zij weer aan boord terug en brachten den schat in een der ruimen van het oorlogsschip.

"Zoo", zei Dalton tot Delma, "nu bevindt gij en uw schat zich in veiligheid achter de kanonnen van dit oorlogsschip en behoeft ge niet meer te vreezen voor de verdere laagheden der Mexicaansche overweldigers."

Delma drukte den kapitein en Raffles geïroerd de hand en zei, toen hij zich zelf weer voldoende meester was geworden:

"Vóór alles verzoek ik u om een der zakken samen te openen, opdat wij den inhoud kunnen verdeelen onder de bemanning. De jongens hebben zich braaf en dapper gehouden!"

Met van vreugde stralende gezichten kregen alle manschappen van den kruiser een geldgeschenk van 50 dollar van den geredden Delma.

Daarvoor moesten zij den commandant beloven, over de geheele zaak het stilzwijgen te bewaren, zoolang zij zich in een Mexicaansche haven bevonden.

Nog steeds wisten Madame Delma en haar dochter niet, dat haar echtgenoot en vader zich reeds weer sinds eenige uren aan boord van den kruiser bevond en dat het grootste deel van haar vermogen was gered.

Ook Brand sliep in zijn hut den slaap des rechtvaardigen en had niet het minste vermoeden van hetgeen zich in de nachtelijke uren had afgespeeld.

Eerst des morgens, toen zij aan het ontbijt verschenen, begon Raffles Brand, Dalton en de dames voorzichtig te vertellen van de avonturen van den afgeloopen nacht en eindelijk kwam, op een afgesproken teeken, de geredde binnen.

Dalton, Raffles en Brand verlieten zwijgend

en ongemerkt de eetzaal en lieten het drietal alleen in de plechtige en gelukkige oogenblikken van het weerzien.

Terwijl zij langzaam op het dek heen en weer wandelden, weerklonken plotseling alarmschoten van het havenfort.

"Ha!" riep kapitein Dalton, "zij hebben eindelijk de ontsnapping van den gevangene bemerkt."

"Let eens op, senior, nu begint het tweede gedeelte van de geschiedenis."

"Ik ben nieuwsgierig, hoe zij zich zullen gedragen."

Nauwelijks had hij dit gezegd of men kon door de prismakijkers duidelijk waarnemen, dat eenige sloepen, bemand met een aantal matrozen, onder bevel van een tweetal officieren, den havendam verlieten.

Een der booten begaf zich naar het zeiljacht, terwijl het andere den weg nam naar den kruiser.

"Halt, Senores!" riep kapitein Dalton, toen de boot aan bakboordzijde aanlegde, "wat wenscht gij?"

"Wij verzoeken toestemming om op uw kruiser te zoeken naar een vluchteling, die gisternacht uit het fort is uitgebroken."

"Ik denk, dat gij schertst," lachte Dalton. "Iedereen, die zich achter de kanonnen van mijn kruiser bevindt, is even veilig als op Amerikaanschen bodem en gij moet uw verzoek om uitlevering van dezen persoon richten aan mijn regeering te Washinton, ten minste, wanneer gij bij uw veronderstelling blijft."

De commandeerende officier der boot stiet een vloek uit en antwoordde:

"Ik zal het strengste bevel uitlokken van gouverneur Matteo, om den vluchteling, wanneer hij zich aan boord van uw schip bevindt, weer aan land te brengen."

"Ik maak er u opmerkzaam op, dat het verborgen houden van dezen vluchteling aan boord van uw oorlogsschip verwikkelingen zou kunnen geven tusschen Mexico en de Vereenigde Staten!"

Dalton lachte nu luidkeels:

"Vertel uw gouverneur uit mijn naam, dat de Vereenigde Staten nog nooit verwikkelingen met Mexico hebben gevreesd!"

Zonder verder notitie te nemen van den Mexicaanschen officier, keek hij met scherpen blik naar het zeiljacht, haalde plotseling een signaalfluit te voorschijn, zette deze aan den mond en gaf het signaal:

"Booten gereed houden voor het gevecht!"

Onmiddellijk nadat het fluitsignaal weerklonken had, haastte de bemanning zich uit hun hutten en van het dek in de booten, zoo-

dat in minder dan vijf minuten de stoombarkassen benevens acht booten klaar voor het gevecht in het water gereed lagen.

Dalton sprong met Raffles in een stoombarkas en gaf bevel:

„Vooruit naar het zeiljacht! Daar aan boord bevinden zich Mexicaansche soldaten, die het eigendomsrecht der Vereenigde Staten aandrangen!”

Pijlsnel vlogen de stoombarkassen en booten naar het zeiljacht, dat door de Mexicaansche soldaten geënterd was.

Dezen wachtten echter de komst der Amerikaansche mannen niet af.

Als een sprinkhanenzwerm, verlieten zij in allerijl het zeiljacht, vóórdat de booten aankwamen en roeiden met snelle slagen naar de haven terug.

Een luïd hoera klonk hun na uit de monden van Uncle Sam's pikbroeken.

Daarop keerden de booten naar den kruiser terug, terwijl Raffles zich aan boord van zijn jacht begaf.

Hij zag, dat zijn matrozen mismoedig keken en zijn bevelen blijkbaar met onwil opvolgden.

Dadelijk riep hij de geheele bemanning aan dek, liet het anker lichten en het jacht de zeilen bijzetten.

Langzaam kruiste hij nu met zijn jacht in de buurt van het oorlogsschip en na twee uur verliet een boot het oorlogsschip, waarin zich behalve eenige matrozen, commandant Dalton en Delma bevonden.

„Ik ben van plan”, zei Delma tot Raffles, toen hij zich met Dalton op het zeiljacht bevond, „een expeditie te ondernemen naar de Yaquirivier en ik hoop, dat gij en uw vriend mij daarheen zult willen vergezellen. Ik ben van plan daar mijn vriend, het opperhoofd der Yaquis, mijn redding mede te deelen, om verder met hem een overeenkomst te treffen, aangaande het afstaan eener concessie voor het ontginnen hunner kolenmijnen door de Vereenigde Staten”.

„De regeering te Washington,” zei Dalton, „zal u daarvoor bijzonder dankbaar zijn. Wij hebben tot heden hier aan de Pacific-kust geen enkel kolenstation.”

„Gij zult er voortaan een hebben!” hernam Delma, „en deze kolenmijnen zullen mijn geschenk zijn aan de Amerikaansche regeering, voor de hulp die gij mij hebt verleend.”

„Ik zal,” zei Dalton, „nog twee dagen na uw aankomst in de haven blijven liggen, om te zien, of gij soms van hier uit vervolgd wordt.”

„Dan zal ook ik naar de Yaquirivier komen, daar de verdragen met de opperhoofden namens mijn regeering onderteekenen en vervol-

gens samen met u naar San Francisco vertrekken.”

Terwijl zij nog op dek stonden te praten, bliksemde plotseling een roode gloed uit de monden der kanonnen op het fort; het doffe gedreun van het geschut weerklonk en verscheidene granaten kwamen dicht bij het zeiljacht in het water terecht.

„Goddam!” riep kapitein Dalton, „de kerels durven een Amerikaansch schip beschieten! Nu blijft mij niets anders over, dan met gelijke munt te betalen.”

Haastig nam hij afscheid van Raffles, Brand en Delma, wenschte hun goede reis, en terwijl de havenbatterijen voor den tweeden keer hun granaten afzonden, voer hij door het opspuitende water naar zijn kruiser terug.

Raffles liet de zeilen bijzetten en als een trotsche zwaan gleed het prachtige jacht de Mexicaansche haven uit.

Toen zij den havenmond bereikten, hoorden zij uit de haven het doffe gedreun van het geschut van den Amerikaanschen kruiser.

Dalton had woord gehouden en, nadat hij een half uur lang de havenforten had beschoten, den vijand tot zwijgen gebracht.

„De gouverneur van Guayma moet krankzinnig zijn geworden,” zei Dalton tot zijn officieren, „wij zouden nu het grootste recht hebben om daar met onze troepen te landen en van Guayma een Amerikaansche haven te maken!”

Op dit oogenblik kwam van landzijde een groote stoombarkas aanzetten, een witte vlag in top voerend.

„Aha,” riep Dalton, „zij komen om te onderhandelen en hebben ingezien, dat zij een fout hebben begaan.”

Te midden der gouden uniformen van de officieren, zat in de barkas gouverneur Matteo zelf.

Na eenige minuten beklom hij de valreep en stond tegenover Dalton.

„Wat wenscht gij van mij,” riep Dalton op een alles behalve beminnelijken toon.

„Komt gij misschien om mijne regeering uw verontschuldiging en te bieden voor uw onverantwoordelijk optreden?”

„Ik zal anders genooddaakt zijn binnen eenige minuten mijn booten in Guayma te laten landen.”

„Ik zal de Amerikaansche vlag op uw regeeringsgebouw hijschen in plaats van den Mexicaanschen Adelaar.”

Gouverneur Matteo stond met bleek gelaat voor Dalton; uit zijn kleine, fonkelende oogen straalde een doodelijke haat.

Eén blik was den commandant voldoende

om dezen diepen haat te lezen in de oogen van den gouverneur.

De man deed echter een bovenmenschenlijke poging om zijn woede te bedwingen, dwong zijn lippen te glimlachen en zei:

„Gij moet mij verontschuldigen commandant,” zei de gouverneur, „ik was niet in de stad, maar bevond mij op mijn landgoed.

„Nauwelijks hoorde ik van deze geschiedenis, of ik kwam zoo gauw mogelijk hier, om verder onheil te voorkomen.”

„Gij zijt een leugenaar!” riep Dalton uit. „Als commandant van de stad en als gouverneur van Guayma zijt gij verantwoordelijk voor hetgeen uwe troepen uitvoeren.

„Gij kunt uw verdere verontschuldigungen voor u houden en u tot mijn regeering wenden.

„Hoe uwe regeering, de president van Mexico, hierover denkt, zult gij zelf wel het beste weten!

„De havenbatterijen zijn door mij tot zwijgen gebracht!

„Het doet mij leed, dat gij en het gespuis,

dat in uw dienst is, niet tegelijkertijd met de kanonnen voorgoed onschadelijk zijt gemaakt.”

De Mexicaan mompelde een half gesmoorden vloek en zijn vuist omklemde krampachtig het gevest van zijn degen.

Hij wierp fier het hoofd in den nek en, zonder nog één woord tegen Dalton te spreken, verliet hij den Amerikaanschen kruiser.

Zoodra hij zich aan land bevond, zond hij een telegram aan Marquez en zijn vrienden te San Antonio, wien hij het gebeurde mededeelde en tevens verzocht, ervoor te zorgen, dat het eenige oorlogsschip, dat Mexico bezat, dadelijk naar de Yaqui-rivier vertrok, omdat hij veronderstelde, dat de ontvluchte Delma zich daarheen zou begeven.

Twee dagen na het gebeurde maakte de Amerikaansche kruiser stoom en terwijl de matrozen de „Yankee Doodle” speelden, verliet het oorlogsschip onder bevel van Dalton de haven.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rookers.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het gevecht aan de Yaqui-Rivier.

Gouverneur Marquez stond aan boord van de „Democrata” naast Matteo en andere officieren en keek met scherpen blik langs de kust.

Hij, zoowel als zijn officieren, bespieden met verrekijkers het land en hoopten elk oogenblik de masten van het geheimzinnige zeiljacht, dat den vluchteling Delma uit de haven van Guayma had gebracht, te zien.

Maar geen spoor ervan was te ontdekken.

Dat was ook niet mogelijk, want juist een halve dag voor het edele tweetal daar aange-

komen was, had Delma zijn onderhandelingen ten einde gebracht en was aan boord van de Florida vertrokken. Vóór zijn vertrek had hij de Yaquis medegedeeld, dat zij waarschijnlijk bezoek zouden krijgen van de twee gouverneurs en hij had hen aangeraden de noodige veiligheidsmaatregelen te treffen.

Raffles, die het zeiljacht persoonlijk terug wilde brengen, had met kapitein Dalton afgesproken, dat hij hem te New-York weer zou ontmoeten. Hij zou daar ook afscheid komen

nemen van Senor Delma en diens dames, om daarna met zijn vriend Brand die hen zou vergezellen, naar Engeland terug te keeren.

De Groote Onbekende beschouwde het als een zaak van eer het jacht terug te brengen aan den eigenaar. Gaarne had hij den trotschen zeevogel gekocht, daar de zeilboot hem in alle opzichten beviel, maar, daar de eigenaar hiervan niet wilde hooren, moest hij er wel afstand van doen.

Terwijl hij na het vertrek van den kruiser op de reede van Honoloeloe lag, bevond hij zich geheel alleen met zijn zeelui.

Terwijl hij bij het prachtige weer op het dek van 't jacht van zijn rust genoot, smeedden Tylar, Jurgens en de andere matrozen snoode plannen.

Des avonds, toen de zon als een schitterend gouden bal in zee verdween, heesch het jacht alle zeilen en verliet de haven.

Geheimzinnig als een reusachtige witte zeevogel gleed het weg en verdween op den onmetelijken oceaan.

Raffles bevond zich op de commandobrug.

Geen zeil was in zicht, hoe ver hij ook met zijn kijker den horizon bespiedde.

Het was tegen 10 uur toen hij zich ter ruste wilde begeven.

Hij gaf nog eenige laatste bevelen voor den nacht aan den bootman, toen hij plotseling van achteren aangegrepen werd en een slag op het hoofd kreeg met een hard voorwerp.

Het werd duister voor zijn oogen en hij zonk bewusteloos neer.

„Is hij gewond?” vroeg Jurgens.

„In 't geheel niet”, antwoordde bootman Tylar.

„De slag is op de goede plek en met de juiste kracht toegebracht. Hij zal eenigen tijd bewusteloos blijven en dan met een flinke hoofdpijn ontwaken, maar na een paar dagen is hij weer geheel opgeknapt en alleen de herinnering er van overhouden.”

De muiters brachten hem naar beneden en sloten hem op.

Toen Raffles ontwaakte, was hij gebonden en omringd door al zijn matrozen.

„Vervloekte verraders!” riep hij den bootman toe, „wat beteekent dit? Zijn jullie gek geworden?”

„Dat niet”, antwoordde Tylar, met een breeden grijns op zijn pokdalig gelaat, „het beteekent alleen, dat gij nu eens een zeiltochtje met ons zult maken inplaats van wij met u.

„Wij zijn zoo raar rondgetrokken met u. Wij weten ook, wie gij zijt en het zou een kleine moeite voor ons zijn, om u in de eerstvolgende haven in handen te leveren van een

Engelschen consul, die er dan voor zou zorgen, dat gij op staatskosten, in boeien geklonken, naar uw vaderland terug werd gezonden.

„Maar wees onbezorgd!

„Wij zijn niet van plan, u persoonlijk iets te doen, noch om dit jacht te stelen.... maar...

„Als gij pogingen doet om u te bevrijden of u met mijn zaken te bemoeien.... dan....

„Dan gaat gij over boord!

„Gehoorzaam dus mijn bevelen en wij zullen er zooveel mogelijk voor zorgen, dat gij het naar uw genoegen bij ons hebt”.

Bootsman Tylar verliet nu als kapitein den geboeiden Raffles.

Deze zag, hoe al zijn manschappen gewapend waren met revolvers en messen.

Tevergeefs brak hij zich het hoofd met de vraag, wat deze daad van geweld van zijn lieden te beteekenen had.

Het geheele geval leek veel op een zeerooverstruc....

Terwijl hij op deze wijze als gevangene op zijn eigen zeiljacht naar een onbekende plaats werd gebracht, werden van den Mexicaanschen kruiser paarden en soldaten, geschut en munitie aan de Yaquikust aan land gebracht, daar Marquez en zijn vriend hadden besloten om dat, wat hun door de vlucht van Delma was ontnomen, weer terug te krijgen door geweld van wapenen.

Honderd vijftig man, niets anders dan een troep avonturiers, waren aan de kust geland en begaven zich in lange linie, den stroom volgende, in de richting van het voornaamste kamp der Yaquis.

Aan den mond der rivier lag de Mexicaansche kruiser gereed, om met zijn kanonnen de troepen te beschermen.

Zwijgend en zooveel mogelijk elk geluid vermijgend, bewoog de expeditie zich voorwaarts.

Plotseling weerklonk van de spits een kreet:

„Wie daar?”

In het volgende oogenblik gleed het naakte lichaam van een Indiaan als een stuk vluchtend wild door de struiken.

Schoten knalden, want het was duidelijk, dat een spion der Indianen de aankomst der Mexicanen had ontdekt.

Marquez was van meening, dat Delma zich bij de Yaquis moest bevinden.

„Zij achten hem als een koning,” zei hij gedurende den rit tot Matteo, „maar ik zal dien rooden honden toonen, hoe wij den schurk bij zijn voeten aan een boom ophangen en voor hun oogen doodschietsen.

Tegen den morgen zullen wij hun kamp bereikt hebben.”

Vijftig ruiters vormden de spits van het detachement.

De weg opzij werd smaller en smaller, onbegaanbare oerwouden, moerassen en steile rotsen wisselden met elkaar af.

Toen de ochtend daagde, bevonden de Mexicaansche troepen zich in een nauwen bergpas, waardoor zij in het dal der Yaquis konden komen.

Zij hadden niet gezien, dat in het dichte oerwoud achter hen, zich honderden Yaquikrijgers als slangen in de struiken verborgen hielden.

Plotseling weerklonken wilde kreten, kano's bezet met gewapende Yaquis, kwamen van de andere zijde der rivier, schoten kraakten in het oerwoud en een verwoed gevecht begon.

Steeds meer krijgslieden der Yaquis kwamen uit de wildernis te voorschijn.

Als door een onmetelijke golf van menschenlichamen werden de Mexicanen meer en meer teruggedreven en tegen den middag was er van den geheelen troep nog slechts een erbarmelijk restje over, dat zich in gesloten geleederen telkens weer verdedigde tegen de woedende aanvallen der Yaquis. Al vechtende trokken zij terug.

Het werd avond.

De avonturiers schoten hun laatste patronen af en snelden daarop in razende vlucht naar den oever, waar zij beschut zouden zijn door de kanonnen van den kruiser.

Doch slechts weinigen gelukte het, aan boord van den kruiser te komen.

Marquez en Matteo waren niet onder hen.

Zij waren, aangelokt door den rijkdom der goudmijnen, in de speeren der Yaquis gelopen en terwijl de kruiser met zijn granaten tevergeefs de oevers, die met struikgewas waren begroeid, beschoot, vlamden in den nacht reusachtige houtvuren op in het kamp der Yaquis.

Dat waren hun overwinningsvuren!

In de wildernis der Yaquis echter lagen vele avonturiers, en onder hen ook Marquez en Matteo. Zij hadden een roemloozen dood gevonden.

.....
Intusschen lag Raffles geboeid in de vroegere hut van den bootsman, terwijl deze als kapitein zijn intrek had genomen in de hut van Raffles.

Het was donker om hem heen, omdat de patrijspoorten gesloten en met zeildoek behangen waren.

Aan de beweging van het schip bemerkte hij, dat dit in volle vaart was.

Hij stond op van zijn bed, ging naar de deur

en sloeg er met den elleboog tegen, daar hij dorst had en wenschte te drinken.

Eenige oogenblikken later trad de bootsman bij hem binnen, vergezeld door een Chinees, dien Raffles nog niet aan boord had gezien.

„Hallo!" riep de bootsman, „gij hebt verscheidene dagen en nachten geslapen, zoodat wij al dachten dat gij niet meer zoudt ontwaken."

„Verscheidene dagen en nachten?" herhaalde Raffles verbaasd en plotseling begreep hij, daar hij een fijne opiumlucht gewaar werd, dat de diepe bewusteloosheid, waarin hij had gelegen, het gevolg was geweest van een kunstmatig verdoovingsmiddel.

„Geef mij iets te drinken!" zei hij tot Tylar.

„Allright!" antwoordde de voormalige bootsman. „Deze Chinaman dien ik aan boord heb genomen, zal u gedurende de reis alles bezorgen, wat gij wenscht.

„Ik waarschuw u nog eenmaal, spaar uzelf en ons onnoodige moeite en houd u rustig!"

„Je moet zelf weten, wat je hebt gedaan", antwoordde Raffles, „volgens de scheepswetten heb je je schuldig gemaakt aan mouterij en je zult daarvoor door de bemanning van het eerste Engelsche oorlogsschip, dat je ontdekt, aan een ra worden opgehangen.

„Je hebt een fout begaan, Tylar; als dit schip niet in New-York aankomt en mijn vrienden tevergeefs op mij wachten, wordt het signalement van het schip aan alle havens getelegrafeerd, en krijgen alle schepen bericht van mijn verdwijnen.

„Wees ervan verzekerd, dat je binnen korteren of langeren tijd je straf zult krijgen voor deze mouterij."

„Daarop ben ik voorbereid, Lord Lister", antwoordde de bootsman.

„Gij schijnt te hebben vergeten, dat door een toeval, doordat ik een gesprek afluisterde tusschen u en uw vriend Brand, ik te weten kwam, wie gij eigenlijk zijt.

„Mocht gij ons verraden, dan begrijpt gij zeker wel, wat dat voor u beteekent.

„Maar stel u gerust, mijn vrienden, voor wie ik werkzaam ben, en in wier dienst het jacht deze reis maakt, en ik, wij hebben onze eigen signalen voor elke haven van Yokohama tot San Diego en San Francisco."

Raffles dacht eenige oogenblikken na en hij zag in, dat zijn gewezen bootsman en zijn matrozen een zaakje wilden uithalen, waarvoor zij dit jacht noodig hadden.

Het zou een kleinigheid voor hen zijn geweest, wanneer zij het jacht geheel in hun bezit wilden hebben, om hem over boord te werpen.

„Luister eens, Tylar“, begon Raffles, „nog is het misschien tijd, dat wij het eens kunnen worden. Jij en de bemanning zult je er niet over kunnen beklagen, door mij hard of onrechtvaardig te zijn behandeld“.

„Neen, dat niet“, antwoordde de bootsman, „wij waren allen over de behandeling tevreden en zijn door u ook zoo goed betaald, als nog nooit in ons leven, daarom willen wij dan ook het plan, dat wij met de boot hebben, slechts in zooverre uitvoeren, dat gij noch het schip er schade bij hebt.“

„Alles, wat het u zal kosten, is zes weken tijd en gedurende dien tijd uw vrijheid.“

„Na zes weken kunt gij met een nieuwe bemanning naar New-York gaan, om het schip, dat uzelf immers niet toebehoort, den eigenaar terug te brengen“.

„Voor mij zijn zes weken een groot stuk van mijn leven, Tylar“, zei Raffles, „en ik doe je een laatste voorstel. Ik wil niets weten van de dingen, die je van plan bent uit te halen met mijn boot en wil doen, alsof er niets is gebeurd.“

„Daarvoor betaal ik jou en je manschappen in de volgende haven zes maanden loon en teeken jullie papieren met mijn handteekening, als kapitein van dit schip.“

„Je weet, dat je zonder mijn handteekening op je papieren niet gemakkelijk opnieuw kunt aanmonsteren“.

„Laat dat maar aan ons over, Lord Lister!“ zei Tylar. „Gij kunt ons niet dat betalen, wat wij met deze tocht verdienen.“

„In vertrouwen gesproken, ik handel volgens strenge bevelen en onderhandel nu verder met Ah-Sam. Ik heb drukke bezigheden!“

Hij verliet de hut en de Chinees begon, met een boosaardig lachje om de smalle lippen, het vertrek in orde te brengen.

Met welbehagen ademde Raffles door de nu geopende patrijspoorten de frissche zee-lucht in.

Hij overlegde, op welk gedeelte van de zee hij zich kon bevinden, en begreep uit de aanwezigheid van den Chinees, dat de boot zich waarschijnlijk op weg zou bevinden naar Chineesche wateren.

Naar Zuid- of Noord-Amerika kon hij zich met den besten wil geen zaken van eenig belang denken, waarbij zijn muitende manschappen iets zouden kunnen verdienen.

Het werd hem ook duidelijk, dat het plan door zijn bemanning in Honoloeloe moest zijn ontworpen.

En daar in Honoloeloe veel Chineezen werkzaam zijn, als reeders en kooplieden,

moesten deze daarbij de hand in het spel hebben.

Het jacht doorkliefde intusschen met groote snelheid de groene golven van den Oceaan met koers naar het Westen, de uren werden dagen en Raffles kon niets anders doen dan werkeloos in zijn hut wachten, totdat men een haven zou hebben bereikt.

Wat kon hij doen?

Hij stond alleen tegenover een paar dozijn gewapende matrozen.

Men had de banden, waarmede zijn handen waren gebonden geweest, los gemaakt, maar hem in zijn hut opgesloten, zoodat hij, ook daar hij geen wapens had, niets kon uitrichten. Midden in den oceaan was er natuurlijk geen denken aan ontvluchten, te meer niet, daar hij absoluut niet wist waar het schip zich bevond.

Een poging om een boot neer te laten en daarmede roeiend zich te verwijderen, zou waarschijnlijk op een mislukking uitloopen, daar steeds goed de wacht werd gehouden, terwijl, wanneer het hem al zou gelukken van het schip weg te komen, het als het ware zelfmoord zou zijn, daar de muiters natuurlijk er wel voor gezorgd hadden, geen drukke waterwegen te kiezen, om hun misdaad verborgen te houden.

Dit alles had Raffles wel al honderd maal overwogen en telkens kwam hij tot het zelfde resultaat.

Op een middag kwam Tylar voor de tweede keer in zijn hut en bracht hem eenige boeken, welke hij in de kajuit had gevonden, om te lezen.

Hij lachte, toen hij de boeken voor Raffles op tafel legde en zei:

„Wel, Lord Lister, over twee dagen hoop ik u uw vrijheid te kunnen terug geven.“

„Ik denk, dat gij u zult vervelen en daarom breng ik u deze boeken“.

Raffles keek den muiter met trotschen blik aan en zei:

„Tylar, denk nog eens na over hetgeen ik je zei. Ik verhoog je loon van zes maanden op twaalf en breng jullie naar New-York“.

„No, Sir“, antwoordde Tylar, „het spijt me, maar ik houd evenveel van geld als gij en daarom kan ik niet op uw voorstel ingaan.“

„Gij kunt mij niet zooveel betalen als ik met deze reis verdien.“

„Het zou ook onzin zijn, gij kunt uw geld sparen, want, nietwaar Lord Lister, dat gele goedje is het beste wat er op de wereld bestaat!“

„Het is het eenige geneesmiddel voor alle zorgen, het bezorgt zelfs zoo'n leelijken, gelen schurk de mooiste blanke vrouwen.“

„Geld is de beste vriend van ons allen, en vooral van een eenzamen man zooals ik er een ben. En daarom wil ik mijn geldbuidel op deze vaart zóó goed vullen, dat hij mijn gansche leven lang niet meer leeg raakt.

„Dit is mijn laatste antwoord in deze aan gelegenheid.”

Hij stond dien dag voor het eerst toe dat Raffles op dek kwam.

Met op den rug gebonden handen lag hij dichtbij de commandobrug en verbaasde er zich over, dat de zorgen van zijn voormaligen bootsman zich zoover uitstrekten, dat deze hem een zonnescerm had bezorgd voor de brandende zonnestrallen.

Aan boord heerschte een voorbeeldige discipline, hoewel de matrozen de bondgenooten waren van Tylar en Jurgens.

Terwijl Raffles onder het zonnescerm lag en naar den horizon keek, waaraan kleine witte wolkjes als rookpluimen hingen, trad de muiser naar hem toe en zei:

„Ik weet, dat gij een goed zeeman zijt, Lord Lister. Wat denkt gij van het weer en van de kleine wolkjes, die daar opduiken?”

„Hoe staat de barometer?” vroeg Raffles.

„Dertig!”

„Dan komt er storm”, antwoordde Raffles, „waar bevinden wij ons?”

„Volgens de kaart in de Gele Zee!”

„Hoeveel mijlen van land?”

De muiser zweeg een oogenblik, toen antwoordde hij:

„Ongeveer tweehonderd Engelsche mijlen van de kust af.”

Raffles schudde het hoofd en zei:

„Wij moeten dicht bij land zijn. Zie je die kleine zwermen vogels, die voor het schip vliegen? Dat zijn landvogels, die niet meer dan honderd mijlen in zee gaan.”

Op dit oogenblik werd de muiser weggeroepen door den Zweed.

Het eten stond klaar in de kajuit.

Drukkende stilte heerschte in de lucht en in het water. Een eigenaardige, verschroeiende hitte, die het zweet bij de geringste beweging uit alle poriën perst.

Slap hingen de zeilen neer.

Raffles, die dit alles waarnam, fluisterde:

„De gekke kerels gaan zitten eten, terwijl het meer dan tijd is om het schip op den storm voor te bereiden!

„Hé, Ah-Sam!”

De Chinees, die als wacht vlak bij hem zat, kwam nader.

„Roep onmiddellijk mr. Tylar. Er is ge vaar!”

Daar de kajuit dichtbij was, verliet de Chi-

nees hem en eenige oogenblikken later stond de muiser voor hem.

„Wat is er?” riep de bootsman.

„Drommels, kerel!” riep Raffles op den toon, dien hij altijd als kapitein had gebezigd, „roep de bemanning aan dek! Elke seconde komt het gevaar nader, pas op, of de duivel haalt je en het geheele schip!”

Een dof gerommel, als het gebulder van ver geschut, dreunde nu van den horizont.

Het water zag er zwartgroen en onheilspellend uit, een plotselinge windvlaag blies de zeilen van het jacht op en wierp het op zijde, onmiddellijk haalde Tylar zijn signaalfluit uit zijn zak om de bemanning op dek te roepen.

Het was meer dan tijd, en terwijl de zeilen werden ingehaald, vulde de hemel zich met laaghangende, donkergrijze wolken, waarvan de randen zwavelgeel van kleur waren.

De zee begon steeds woester te worden en nog was het laatste zeil niet ingehaald, toen het door een orkaanstoot met luid gefluit en gehuil aan flarden werd gescheurd.

Het leek wel alsof dit het teeken was, waarop alle duivels uit de hel werden los gelaten. Telkens en telkens loeiden de rukwinden aan, gierden over het dek en rukten aan masten en ra's.

Het was angstwekkend en Raffles rukte aan de banden van zijn handen. Het was reeds erg in den storm te zijn, maar vooral machteloos met gebonden handen.

Dit scheen Tylar te begrijpen, want hij maakte de banden los, doch beval den Chinees den gevangene naar zijn hut te brengen. Dit geschiedde en de deur werd stevig achter hem gesloten.

Door de deur heen hoorde Raffles den doodelijk verschrikten Chinees gillen:

„Taifun zal komen, groote storm! — Water als de hel! Schip en alles verdrinken!”

Het gelaat van den Grooten Onbekende was als uit brons gegoten.

Het leek, of een reuzenvuist het schip had aangegrepen en het in den kokenden maalstroom wierp.

„Nu zullen wij eens zien, wat voor een kapitein mijn bootsman is,” mompelde hij met een bitter lachje.

Met luid gekraak, alsof het jacht aan splinters zou vliegen, sloegen de golven tegen de planken.

De koning der golven, de Taifoen, had er met geweld bezit van genomen.

Onophoudelijk woedde en donderde het van alle kanten, verblindende bliksemstralen door klieften de wolken en het scheen alsof het laatste uur der wereld was gekomen.

Als geweldige rotsen kwamen de golven naar het schip toegerold en dreigden het te vernietigen.

Menschelijke kracht kon hier niet helpen. . .

Raffles had een sigaret opgestoken en dacht aan de laatste uren van zijn samenzijn met Carmen Marquez, de laatste schoone herinnering, die hij van het leven had behouden. Hij meende, dat ook hij thans van het leven afscheid nemen moest.

Hij was ervan overtuigd, dat het jacht niet bestand zou zijn tegen de woedende elementen.

Hij vond het verschrikkelijk om in de kajuit te moeten zitten en niet als een man voor zijn leven te mogen strijden.

Het jacht vloog als een bal door de opgezweepte watermassa.

Elk oogenblik verwachtte hij, dat een der masten over boord zou gaan en het schip door de Taifoen tot een wrak geslagen zou worden.

Raffles had zijn tweede sigaret opgerookt, toen de bootsman de deur opende en sidderend, met knikkende knieën, binnentrad.

„Ik heb alles gedaan wat mogelijk was,” mompelde hij, zich het zeewater van het geblaas vegend.

„Het jacht is sterk als een leeuw! Maar toch weet ik niet meer, wat ik zou kunnen doen. Wij worden gedurende eenige minuten als in een cirkel rondgedraaid!

„Ik heb geprobeerd de boegspriet tegen den storm te houden en heb mij met Jurgens aan het stuurrad vastgebonden.

„Alles tevergeefs! Wilt gij ons helpen?”

Zonder het antwoord van Raffles af te wachten, opende hij de deur van de hut en de Groote Onbekende begaf zich, zonder te antwoorden, met hem naar het dek.

„Waar is Jurgens?” riep Raffles.

„Hij ligt beneden met een gebroken rib!”

Nu betrad Raffles het overstroomde dek.

Het was hem bijna onmogelijk zich een weg te banen naar de commandobrug, terwijl hij zich vasthield aan een touw, dat over het dek gespannen was.

De razende storm scheen hem te zullen wegvegen van het dek.

Toen hij eindelijk op de commandobrug stond, riep hij, om zich verstaanbaar te kunnen maken, tot Tylar:

„Waar zijn de booten?”

„Naar de weerlicht!”

„Kurkvesten en reddingsgordels?”

„Alles, wat op dek was, naar de hel!”

„Dan zullen wij allemaal ook naar de hel gaan,” schreeuwde Raffles, „behalve wanneer gij mij zegt waar wij ons bevinden.”

„In de buurt van Nagasaki,” riep Tylar en gebruikte zijn handen als een trompet.

Met alle kracht moest Raffles zich aan de ijzeren leuning der commandobrug vasthouden, om niet weggespoeld te worden.

„Alle hens aan dek!” beval hij.

Toen de matrozen bij de commandobrug waren samengekomen, schreeuwde hij door den scheepsroeper:

„Stuurboord en bakboord, met ankers, alle kettingen die aan boord zijn, in zee!”

De matrozen, blij dat zij eindelijk voor hun leven mochten vechten en weer een leider hadden, voerden ondanks de zware zee in eenige minuten de ankermanoeuvre uit en dadelijk begon het lichte jacht minder te draaien en danste het weer over de geweldige golven.

De kettingen en ankers hielden het als een ballon vast.

Zoodra de bemanning het resultaat zag, gevoelde zij zich verlicht.

„Een kranige kerel!” mompelden zij en zij waren vol bewondering voor de handigheid van Raffles.

„Brengt de olievaten op dek, die beneden liggen als ballast! Brengt de scheepspomp in verbinding met olie en geeft olie naar stuurboord en naar bakboord!”

De olietonnen werden de een na den ander door de matrozen, die daarbij hun leven telkens waagden, op dek gebracht en met de scheepshandpomp verbonden.

Dat was de laatste kans om het jacht uit het ontzettende terrein van den Taifoen weg te krijgen.

De woeste zee werd kalmer onder de olie en de reusachtige golven, die het schip dreigden te verpletteren, werden weer normaal.

Plotseling klonk een gierend gefluit en gehuil over het schip en het scheen, alsof een demonische macht het vaartuig in den afgrond van den Oceaan wilde drukken.

Met starren blik keek Raffles naar het woeden der elementen.

Eenige meters verder en het jacht zou onherroepelijk verloren zijn.

Geen enkel schip, noch de machtigste pantserkruiser, noch de grootste passagiersboot, zou uit dit geweldige, op een cycloon gelijkend geraas en gekook der golven, uit het middelpunt van het gebied van de Taifoen, weer te voorschijn zijn gekomen.

Het vaartuig scheen niet meer te redden. Alles was gedaan, wat gedaan had kunnen worden. Alle olie was over de kokende golven uitgegoten, maar het had niet mogen baten hen uit het gebied van den Taifoen te doen geraken. Nog twee zulke minuten en het schip

met bemanning was reddeloos verloren. Het zou met man en muis vergaan.

Maar even plotseling als de orkaan was opgekomen, zou hij ook eindigen. Het gewone verschijnsel in de Chineesche wateren.

Eensklaps bedaarde het geloei en gehuil en maakte plaats voor een vreemd aandoende stilte. Hiervan maakte Raffles gebruik om zich te doen hooren.

Hij wendde zich tot Tylar, die bij den barometer stond en schreeuwde:

„Hoe staat het glas?”

En de bootsman riep terug:

„Glas beter. Negen-en-twintig nu — — zoeven zes-en-twintig — — stijgt tot dertig. Wij zijn er door!”

En inderdaad, ofschoon de golven nog kookten en bruisten, verminderde de woestheid der zee zienderoogen en toen eindelijk het maanlicht met helderen glans op de waterheuvelen scheen, was het gevaar voor het mooie schip geweken.

Tylar keek Raffles aan met een eigenaardige uitdrukking in zijn blik.

Deze stond als uit marmer gehouwen aan het stuurrad en stuurde het schip.

Nu wendde hij zich tot Tylar.

„Neem nu het roer over, Tylar, en leid het schip verder! Ik heb hier niets meer te doen! Het vaartuig is gered!”

Hij gaf den bootsman het roer over en begaf zich, zonder zich verder om dezen te bekommeren, naar zijn kajuit, waar hij zich uitgeput op zijn bed wierp.

„Dat is de meest dwaze tocht”, mompelde hij, voordat hij ging slapen, „dien ik ooit in mijn leven heb gedaan. Ik ben nu alleen nog maar nieuwsgierig, wat zij met het schip voor hebben.”

Den volgenden ochtend was de storm geheel gaan liggen en Raffles, die zich op dek bevond, zag aan den horizon een blauwachtige, onbekende kust opdoemen.

„Dat was een zware storm, Lord Lister!” riep Tylar, „sinds vanmorgen vroeg zijn wij meer dan twintig wrakken voorbij gekomen. Genoeg schepen voor een geheele vloot. De taifoen zal honderden menschen het leven hebben gekost.”

Raffles antwoordde niet, maar keek er naar, hoe de matrozen het schip langzaam weer in

orde brachten en vergewiste zich ervan, dat het jacht werkelijk geen schade had geleden.

Steeds meer naderde het vaartuig de kust en Raffles, die weer naast zijn bootsman stond, zei:

„Wilt je mij zeggen, naar welke haven koers wordt gezet?”

„Ja, mylord, wij sturen recht op Nagasaki aan!”

Raffles antwoordde niets.

Den volgenden morgen bemerkte hij in zijn hut, hoe een anker neergelaten werd en het schip weldra stil lag.

Haastig kleedde hij zich en ging op dek.

Het schip lag in een wonderschoone baai.

Tylar en verscheiden matrozen begaven zich juist aan land.

Het was eigenlijk geen haven te noemen, waarin zij zich nu bevonden.

Slechts eenige plezierjachten, wier witte zeilen in het zonlicht schitterden, lagen op het blauwe water en behoorden waarschijnlijk aan de eigenaren der villa's, die tusschen de boomen van de baai schemerden.

Alleen rechts, aan den zeekant, bevond zich, als een zwerm zeevogels, een groote vloot Japansche visschersvaartuigen.

Groote stoomschepen voeren af en toe om de landtong heen, hetgeen er op duidde, dat de kleine baai, waarin zij ankerden, in de onmiddellijke nabijheid van een groote haven moest zijn.

Dikke, purperkleurige rook, die in breede streepen boven de landtong naar boven steeg, verried de aanwezigheid van verschillende groote stoomschepen.

Raffles haalde zijn verrekijker en zag, dat de boot van Tylar met de matrozen bij de trap van een groote villa aanlegde en dat zij in het huis verdwenen.

Welk geheim zouden de matrozen daar hebben?!

Ofschoon Raffles voelde dat aller oogen op hem gericht waren en dat hij bij de minste poging om te vluchten, zou worden neergeschoten, had hij best kans gezien om te ontsnappen, maar hij begreep, dat hij hiermede thans niet veel verder zou komen, daar hij het geheim van de vreemde reis wilde achterhalen.

Hij besloot daarom aan boord te blijven en den loop der dingen kalm af te wachten.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De handelaar in opium.

Tylar zat intusschen aan een weelderig gedekte tafel in de Chineesche villa, die Raffles van af het dek had gezien.

Zijn gastheer was een nogal gezet Chineesch koopman van middelbaren leeftijd, wiens ge-laatstrekken buitengewone sluwheid en geslepenheid verrieden.

Terwijl het tweetal daar zat, bevonden de matrozen zich op een veranda achter een formeelen berg van flesschen met allerlei wijn en likeuren.

Het vertrek was half Europeesch, half Chineesch ingericht.

Wou-Wang, zoo was de naam van den Chinees, rookte een sigaret en nam den etenden gast op als een vos zijn prooi.

Wou-Wang stond aan het hoofd van de bende der veertig dieven, waartoe ook de door de Yaquis vermoorde Mexicaansche gouverneurs Marquez en Matteo hadden behoord.

De Chinees had reeds uit telegrammen van zijn agent in Mexico van de verongelukte expeditie en den dood der beide gouverneurs gehoord.

Twintig jaar geleden was hij op een bank begonnen als eenvoudig inpakker van Mexicaansche dollars.

Door zijn uitstekende talenkennis werd hij echter weldra in een hoogere positie geplaatst, waardoor hij in contact kwam met allerlei agenten en kooplieden der geheele wereld.

Zoo werd hij de stichter van een bond van zeeroovers en smokkelaars, aan welks hoofd mannen stonden uit de aanzienlijkste klassen van alle landen.

Hij had zijn draden gespannen van Japan naar de Sandwich-eilanden, naar Alaska, Britsch-Columbia, Californië en bezat overal agentschappen, die door blanke of bruine dieven waren bezet.

Rijk en machtig was Wou-Wang en meester in zijn vak, en jaar in, jaar uit gelukte het hem de belastingambtenaren der verschillende staten voor steeds grootere sommen te bedriegen.

Hij wisselde met zijn agenten bijzondere cijferteleggrammen, en dezen gaven bijna aan

ieder stoomschip, dat den Oceaan kruiste, geheime brieven mee.

En bij zijn reusachtige ondernemingen, zijde- en opium-smokkelarijen, had Wou-Wang de hulp van honderden handen.

Zijn hoofdkwartieren vormden Hongkong, Honolulu, Nagasaki en San Francisco.

Hij was eigenaar van het beroemde Chineesche restaurant in San Francisco, en mede-eigenaar van verschillende andere hotels in China en Japan.

Bovendien bezat hij een vloot van stoomschepen.

Toen zijn agenten hem berichtten over het opduiken van het zeiljacht in de Mexicaansche wateren en van de enorme snelheid, die zij kon ontwikkelen, had hij hun direct opgedragen het schip tot elken prijs te bemachtigen.

Daardoor was het gekomen, dat een der agenten van den Chinees in Honolulu met Tylar en zijn manschappen het plan had besproken, het jacht in plaats van naar New-York naar Japan te brengen en vandaar een groote lading opium naar China te vervoeren.

„We hebben nog nimmer een meer waardevolle lading op een schip gehad dan die, met welke gij naar China zult gaan,” zei Wou-Wang tot Tylar.

„De hoofdzaak is, dat ik mijn tweeduizend dollars verdien. De boot is zoo goed, dat geen der Engelsche kruisers haar kan inhalen,” zei Tylar.

„Wat hebt ge met den gevangen kapitein gedaan?” vroeg Wou-Wang.

„Hij is nog aan boord,” antwoordde Tylar.

„Wat!” riep Wou-Wang uit. „Leeft die hond nog? Hebt gij hem niet den hals afgesneden en over boord geworpen?”

„No, sir,” gaf Tylar ten antwoord, „en ik ben blij, dat wij het niet hebben gedaan, want dan zat ik beslist, zoo zeker als tweemaal twee vier is, niet bij u en het schip zou hier niet voor anker liggen.

De taifoen, die wij moesten doormaken, was een der verschrikkelijkste, die ik ooit heb beleefd.

Bovendien behoeven we hem niet te vreezen. Hij is in Engeland datgene, wat gij hier in China zijt!"

"Allright!" zei de Chinees, „gij moet maar weten wat ge doet. Gij moet vannacht deze wateren alweer verlaten en naar China vertrekken. Doch vóór alles, hebt ge wapens aan boord?"

Tylar begon te lachen.

„Een heele lading geweren en revolvers, die wij vóór onze Mexicaansche expeditie aan boord hebben genomen. Waarom vraagt ge dat?"

„Heel eenvoudig," hernam Wou-Wang, „vóórdat ge de Straat van Simoneseke zijt gepasseerd, zijt ge niet veilig. Het wemelt hier van zeeroovers en die hebben al heel wat koopvaardij-schepen ingepikt.

Ik zal je aan boord twintig à dertig van mijn manschappen meegeven, die je van wapens kunt voorzien.

Zij kunnen je helpen bij het laden en je kunt hen op de plaats van bestemming, Shanghai achterlaten.

Vandaar kunnen zij met mijn eigen boot terugkeeren.

Kijk goed uit op de Gele Zee. Gij hebt voor eenige millioenen dollars aan opium aan boord.

Ik zal nu order geven, dat mijn manschappen de lading aan boord brengen."

Een uur later begaven de volgeladen jonken zich naar het jacht.

In een der eerste booten zaten Wou-Wang en Tylar.

Toen hij aan boord van het schip was, bekeek en bewonderde de koelbloedige Chinees ieder plekje van het prachtige schip, dat den vreeselijken taifoen zoo schitterend had doorstaan.

„Wanneer uw logboek niet liegt, mr. Tylar, dan is dit jacht een oceaانwonder!" lachte de Chinees.

„Gij kunt het aan boord van dezen zeevogel opnemen tegen alle kruisers der wereld."

Raffles was in zijn kajuit gebleven, daar hij niet in aanraking wilde komen met de Chinezen, die groote kisten in het ruim van het jacht brachten.

Binnen eenige uren was de lading aan boord en Wou-Wang reikte Tylar zijn met diamant beladen vingers met de woorden:

„Wel, kapitein, hijsch de zeilen, ik zal dadelijk een cijferteleggram naar Shanghai zenden, dat gij vertrekt, en ook mijn agenten aan de kust opdragen dat zij zoo veel mogelijk een oogje in het zeil houden.

„Houd de oogen open voor zeeroovers, be-

lastingambtenaren en Engelsche kanonneerbooten.

„Ik geef u Ah-Kee mee. Dat is een loods en stuurman, die elke haven van hier tot Hokodate kent.

„Bovendien, wanneer ge wordt aangevalen, is hij een duivel in den strijd. Alleen moet ge oppassen, dat ge hem geen gelegenheid geeft zich te buiten te gaan aan opium.

„Mocht dat het geval zijn, dan giet je hem twintig liter koud water op zijn hoofd en dient hem vijftig slagen toe, doch met het beste uiteinde van het touw. Heb je verstaan, Kee?"

De breedgeschouderde Mongool grijnslachte en liet zijn door opium zwart geworden tanden zien.

Het was de grijnslach van een hongerigen tijger.

„Als hij geen opium heeft gerookt, is hij de meest bruikbare mensch," ging Wou-Wang voort, „ik redde hem van een zeeroovers-expeditie. Ik kocht hem af door een bevriend mandarijn, anders zou hij, als de laatste zijner vijf-en-twintig makkers, in het zand hebben gebeten.

„Je herinnert je toch nog wel, hoe jullie in twee rijen, de handen op den rug gebonden, voor den beul moest knielen en deze met een zwaard het eene hoofd na het andere afsloeg?"

„Wel? Ik redde Kee op het oogenblik, dat het hoofd van zijn laatsten kameraad in het zand rolde.

„Ik hoop, dat je dat niet zult vergeten, Keel!

„Bovendien zal mijn klerk meegaan. Hij heeft de brieven voor mijn handelsvrienden te Shanghai.

„Ik hoop, dat ge een gelukkige reis moogt hebben!"

Wou Wang verliet het schip langs den walreep en liet zich in een der jonken naar den wal brengen.

Het volgende oogenblik riep de kapitein:

„Het anker lichten."

En met het eigenaardige sing-sang der zee-lieden, trokken de matrozen het anker op.

De Chineesche loods ging aan het roer staan en liet het rad door zijn handen glijden, terwijl de overige matrozen de zeilen in orde brachten.

Wou-Wang sloeg vanaf zijn jonk de zeilmannoeuvres gade en keek met zijn verreijker het jacht na, totdat het van de reede van Nagasaki was verdwenen zonder een douaneboot te kruisen.

Toen Raffles den volgenden morgen op het dek kwam, zag hij de zwarte kust van Tungchow, waarlangs het jacht voer met een snelheid van twaalf knopen.

Chineesche matrozen vulden het dek en zaten pratend onder een zonzeil.

Den volgende nacht dook de Koreaansche kust op, waarover Raffles zich verbaasde.

Het jacht moest, sinds het Tung-chow had verlaten, al minstens een dozijn malen van koers veranderd zijn.

De wind was intusschen gaan liggen en het was gloeiend heet geworden.

Het jacht kwam slechts langzaam vooruit.

Tevergeefs brak Raffles zich het hoofd, wat voor lading aan boord van het jacht was gekomen.

Plotseling dook van de kust een dozijn merkwaardig gevormde booten op met geelroode wimpels, die regelrecht op het jacht af kwamen.

„Alle hens aan dek! Zeeroovers!” klonk de roep van den Chineeschen stuurman tot Tylar, en als een troep mieren begon de bemanning af en aan te loopen en met hun geweren en revolvers het vuur te openen op de langzaam naderende booten.

De zeeroovers hadden spoedig het schip omsingeld en beantwoordden het vuur.

Voor het eerst sedert het begin der reis kreeg Raffles nu ook een revolver in de hand, onderzocht ze en moest lachen, toen hij zag, dat er geen patronen op waren.

De muitende bemanning had ze heel wijse-lijk leeg gehaald.

Toen hij aan dek kwam, was alles daar in het heetst van het gevecht.

Met pieken, geweren en revolvers stonden de matrozen naast hun Chineesche collega's aan alle kanten van het schip en spanden al hun krachten in de gele duivels het beklimmen van het schip te beletten.

Bij de voorplecht woedde de strijd het hevigst.

De Chineesche zeeroovers hadden hun beruchte stinkbommen aan boord geslingerd, en de verdedigers werden door de ontzettend bijtende lucht, die hun het ademen belette, bemoeilijkt.

Het volgend oogenblik sprongen eenige dozijnen mannen aan boord en wierpen zich met revolvers en messen op de matrozen.

Van weerszijden gaf men niets toe.

Plotseling zag Raffles iets, dat hem als beschaafd man ongelooflijk voorkwam. De Chineezzen aan boord schenen gemeene zaak te willen maken met de zeeroovers, want vóór dat iemand er op verdacht was viel de gele loods Ah Kee den niets vermoedenden Tylar aan.

De Chinees pakte Tylar in den nek, wierp hem op den grond en wilde hem zijn mes in

de borst stooten, toen Raffles den kapitein te hulp kwam, de enterbijl van een gevallen matroos greep, toesprong en den lafhartigen verrader neersloeg.

„Goddam!” schreeuwde de gewezen bootzman, toen hij weer overeind kwam, „dat zal ik nooit vergeten, Lord Lister!”

Raffles nam nu een revolver, die in den gordel van den gedooden Chinees stak en vuurde op de naderdringende scheefoogen.

Toen hij zijn revolver leeggeschoten had greep hij een met ijzer beslagen harpoen en stortte zich, gevolgd door Tylar, op de zeeroovers.

Deze vluchtten voor den blanken duivel, zooals zij hem noemden en Raffles wierp hun de stinkbommen achterna.

Maar de strijd was nog niet geëindigd.

De Chineesche arbeiders, die aan boord waren gekomen, en die door den bootzman van wapens waren voorzien, maakten ook gemeene zaak met de zeeroovers en vielen de matrozen aan.

„Nu zie je”, riep Raffles tot zijn gewezen bootzman, „hoe dom je bent geweest, om die valsche ellendelingen onze goede wapens te geven.

Nu moeten wij ons naar twee kanten verdedigen.

Alle man hierheen!”

De matrozen werden door het bevel van Raffles met nieuwen moed beziel.

Zij weerden hun aanvallers af en schaarden zich om de commandobrug.

Besluiteloos verzamelden zich daarentegen de Chineesche werklui op het achterdek van het schip terwijl de zeeroovers opnieuw de onbeschermden zijwanden van het schip beklimmen.

Vlak onder de commandobrug bevond zich de munitiekamer.

Raffles liet deze openen en eenige geopende munitiekisten op de commandobrug zetten.

De brug was het hoogste punt van het schip en er konden gemakkelijk zes man staan.

Op eenigen afstand daarvan bevond zich een dek der kajuit en daarop, zoowel als op de kajuit zelf, verdeelde Raffles de matrozen.

„Eén man schiet en één voorziet hem van munitie. . . .

„Snelvuur”; commandeerde Raffles.

En nu begonnen zij te vuren op de dicht bij elkaar dringende zeeroovers en arbeiders.

Huilend en schreeuwend trachtten dezen zich te verdedigen.

Maar als een onbluschbare vuurregen hagelden de kogels uit de geweren en revolvers van

de commandobrug en het dek der kajuit en richtte verwoestingen aan in hun gelederen.

Hoopen dooden lagen in hun bloed te baden en elk salvo eischte nieuwe offers.

De munitie der Chineesche arbeiders en zeeroovers was verschoten en zij moesten zich dus met handwapenen verdedigen.

Het duurde niet langer dan een kwartier of het dek was van aanvallers gezuiverd en slechts dooden en gewonden lagen in het rond.

Intusschen was de wind aangewakkerd en nu beval Raffles, terwijl hij overal op het schip posten uitzette, dat de rest van de bemanning de zeilen moest hijschen.

In eenige minuten was dit geschied.

Als een meeuw vloog het zeiljacht heen en liet de aanvallers als donkere stipjes op de kust achter.

Nu droegen de matrozen hun gewonde kameraden in het scheepsruim om hen daar te verbinden.

Meer dan de helft van hen was zwaar gewond en eenigen waren dood.

Ook de bootsman had een schampschot aan het hoofd gekregen en eenige steken in den linkerarm.

Met de gewonde Chineezen en zeeroovers maakten de matrozen kort proces. Zij wierpen hen eenvoudig over boord.

Toen het schip weer in orde was gebracht, kwamen verschillende matrozen naar Raffles toe, bleven in deemoedige houding voor hem staan en een van hen, een zekere Tom Back, zei:

„Wel, kapitein, wij hebben niets anders te zeggen, dan dat mijn kameraden en ik ons schamen, dat wij ons in Honolulu hebben laten omkoopen om te muiten.

„Wij zijn bereid, u opnieuw gehoorzaamheid te zweren en wenschen, dat gij het schip naar de naaste haven brengt.

„Daar kunt gij ons dan, als gij het wenscht, door de overheid laten straffen.”

„Neen,” antwoordde Raffles, „ik ben blij, dat gij eindelijk verstandig zijt geworden en verheug mij er op, dat dit prachtige schip eindelijk weer in een beschaafde haven terug zal komen.

„Ik wensch u echter niet te laten straffen!

„Jullie ziet, in welke gevaren en avonturen jullie domheid je heeft gebracht en ik geloof, dat je zonder mijn hulp reeds tweemaal het leven er bij zoudt ingeschoten hebben.

„Nu doe ik je een voorstel!

„Jullie zullen van nu af het schip met de lading aan mij toevertrouwen. Ik betaal jullie, zoodra het schip in een bevriende haven komt, zes maanden loon en daarna kunnen jullie je eigen gang gaan.

„Zijn jullie het daarmee eens?”

Met verheugde gezichten beloofden de pikbroeken dit aan Raffles en volgden nu blindelings zijn bevelen.

In den mast wapperde weer lustig de Amerikaanse vlag en Raffles, die persoonlijk het stuurrad in handen had, liet dit nu aan den tweeden stuurman over en begaf zich naar de kajuit, waar de gewonde Tylar lag.

Kermend lag deze op zijn bed.

„Ik weet niet,” zei hij tot Tylar, „of je al hebt gehoord dat je kameraden je afvallig zijn geworden en dat ik weer meester van het schip ben.”

„De duivel hale je!” vloekte de bootsman.

„De duivel had jou bijna gehaald!” antwoordde Raffles. „Als je niet verstandig bent, zal ik je door je eigen manschappen in boeien laten klinken en een anderen toon tegen je aanslaan!”

„De duivel hale je!” vloekte Tylar nog eens. „Ik was gek, dat ik niet naar Wou-Wang luisterde, die mij raadde je in zee te werpen.”

„Je bent een nette kerel,” antwoordde Raffles, „is dat je dank dat ik je voor den messteek van den Chineesch behoedde?”

„Wel, je wordt, totdat wij een haven bereikt hebben, als gevangene beschouwd en ik verzeker je, bij de geringste weerspanning, die je toont of wanneer ik van de bemanning hoor, dat je weer verraad wilt plegen, krijg je van mij een kogel en gaat denzelfden weg, dien alle verraders moeten gaan.

Dit is het laatste woord, dat ik met je spreek.”

Het was twee dagen later, toen een Engelsche kanonneerboot in zicht kwam.

De Engelschman gaf Raffles bevel stil te houden en hem te antwoorden, wie hij was. —

Maar de Groote Onbekende was niet van plan, het bevel van het Engelsche oorlogsschip op te volgen en, daar er een behoorlijke bries stond, liet hij alle zeilen bijzetten en met volle snelheid vloog het jacht weg.

Een schot, waarop nog verscheiden andere volgden, werd hun nagezonden. —

Raffles zag, dat uit den schoorsteen van den kruiser dikke rookwolken opstegen en begreep, dat deze stoom maakte om hen te vervolgen.

„Voorwaarts, jongens!” riep hij zijn matrozen toe. „Wij moeten den Engelschman toonen, dat wij, Amerikanen, tegen hem zijn opgewassen.

„Jullie kent het schip, en weet wat het vermag. Wij moeten den Engelschman achter ons laten!”

De Engelsche pantserkruiser deed wanhopige pogingen om het zeiljacht in te halen.

Maar het hielp hem niets.

Steeds grooter werd de afstand en eindelijk was van het jacht niet meer dan een witte plek, zoo groot als een meeuw, te zien.

Toen viel de duisternis en verdween het jacht geheel en al.

Den volgenden morgen dook aan de Chineesche kust Shanghai op.

Doch in een groote bocht verreed Raffles de kust en het scheen, alsof hij de haven niet wilde binnenloopen.

In de buitenhaven wemelde het van vaartuigen van alle naties. Douanebooten vlogen heen en weer en een ervan maakte aanstalten om het zeiljacht op te zoeken.

Maar daarvan was Raffles niet gediend, hij wendde het roer en bevond zich weldra weer in het ruime sop.

Toen bleef hij in de buurt heen en weer kruisen tot de duisternis gevallen was.

Hij had daarvoor een goede reden.

Hij had in de kajuit, in den borstzak van den gedooden Chineeschen klerk, de brieven gevonden, die Wou-Wang aan zijn vriend te Shanghai had gericht.

Op eenige mijlen afstands liet Raffles de boot in een stille bocht varen en begaf zich den volgenden dag op een der twee sloepen, die aan boord waren, aan land.

Hij wilde probeeren, een der Chineesche kooplieden, wier adressen hij uit de brieven kende, te Shanghai op te zoeken.

Dicht bij het strand bevond zich een klein visschersdorp.

Onder de visschers vond hij er een, die zoo veel Engelsch sprak, dat hij zich tegenover hem verstaanbaar kon maken en dezen nam hij als gids mee naar Shanghai.

Het was na middernacht toen hij voor het huis van den koopman aankwam en dezen door een bediende liet wakken.

Sam-Li, een oude Chinees, verscheen ontstemd in de voorhal van zijn huis en vroeg Raffles naar diens verlangen.

Hij sprak vloeiend Engelsch.

Het viel Raffles dus niet moeilijk, met hem te praten.

„Ik kom van Wou-Wang” begon de Groote Onbekende, „en ben kapitein van het zeiljacht „Carmencita.”

Nauwelijks had de Chinees deze woorden gehoord, of hij vertrok zijn gelaat tot een vriendelijken lach en noodigde Raffles, diens matrozen en gids uit, binnen te komen.

Binnen een half uur was Raffles het met

hem eens en de Chinees verklaarde zich bereid het bedrag voor de zending aan hem uit te betalen.

Een uur later vertrok een karavaan muil dieren en arbeiders om nog in den nacht de kostbare lading te gaan halen.

De Chineesche tolbeambten schenen dien nacht te slapen. —

Zonder eenig beletsel werd de opiumlading aan land gebracht.

De Chineesche koopman overhandigde Raffles daarvoor 8 zakken, die met goud gevuld waren en het bedrag van 1½ millioen dollars vertegenwoordigden.

Tegen den morgen reeds lichtte het jacht zijn ankers en voer nu met volle zeilen de haven van Shanghai binnen.

Ook hier wekte het de algemeene bewondering op.

Nauwelijks waren de ankers uitgeworpen, of een Amerikaansche consulaatsboot naderde en de Amerikaansche consul Brown kwam aan boord.

„Lord William Aberdeen”, riep hij, toen hij voor Raffles stond.

„Yes, Sir, wat wenscht gij van mij?”

De consul haalde een telegram te voorschijn en zei:

„Ik heb van mijn regeering een telegram gekregen, waarin mij wordt bevolen, acht te geven op een zeiljacht, waarvan gij de kapitein zijt en dat sinds eenige weken is verdwenen.

„Zijt gij dat werkelijk?”

„Ja, Sir”, antwoordde Raffles weer. „Wij waren in een taifoen en konden ons slechts met moeite redden.”

„Ontvang dan mijn gelukwenschen met den goeden afloop,” zei de consul, waarna hij het jacht verliet. De Chineesche douanebeambten kwamen aan boord zonder iets te vinden.

Den volgenden dag ontsloeg Raffles zijn matrozen, nadat hij hen goed had beloond en liet zich door een agent een nieuwe bemanning bezorgen.

Maar één enkelen ontsloeg hij niet en dat was Tylar, dien hij in zijn hut gevangen hield.

Nadat hij vier dagen in de haven van Shanghai had gelegen en al het ontbrekende voor het schip had gekocht, zette hij koers naar het Westen.

Vóór hij aan boord was gegaan, had hij zich naar het telegraafkantoor begeven en daar een telegram verzonden met bestemming naar Engeland.

En zoo kwam het, dat onmiddellijk na het vertrek van de Carmencita, Charles Brand te New-York een telegram ontving luidende:

„Mr. Brand, Usterhotel,
New-York.

Vaar heden van Shanghai naar Londen. Hoop, dat zwarte lokken succes hebben gehad. Beste groeten aan de dames Delma en aan Senor Delma.

J. R. . . .”

Toen Brand dit telegram ontving, viel hem een pak van het hart.

Reeds sinds eenige weken hadden hij en de familie Delma alle hoop opgegeven, Raffles ooit terug te zullen zien. —

Groote vreugde heerschte onder hen, toen zij het telegram ontvingen.

Maar tevergeefs vroegen zij zich af, waarom Raffles met zijn jacht naar China was gegaan en ook alleen Brand begreep, wat zijn vriend met die zwarte haren bedoelde.

Bijna had hij het zelf vergeten, hoe hij maanden geleden, vóórdat hij zich voor Mevrouw Delma in Mexicaansche avonturen waagde, al zijn bekwaamheden had aangewend, om zijn blonde krullen in zwarte dito te veranderen. En hij lachte meewarig toen hij bedacht, dat hij nog steeds geen vrouw had gevonden.

Trouwens het drukke avontuurlijke leven van den laatsten tijd had hem ook niet veel

tijd gelaten, daarover na te denken, maar dit telegram herinnerde hem er weer aan en het was alsof hij nu ineens voelde, dat hij ongelukkig was.

Hij wilde er daarom zonder langer aarzelen werk van maken.

Toen hij echter op zekeren dag bescheiden toespelingen maakte tegen Alma Delma over een ongelukkige liefde, zag zij hem vol medelijden aan en antwoordde:

„O, mijn vriend, het doet mij innig leed, dat gij een ongelukkige liefde hebt; tracht toch, een gelukkige te vinden.”

Hij begreep haar woorden niet en meende, dat het een blauwtje voor hem beteekende.

Hij gaf echter den moed niet op, kocht een nieuw vest en twee nieuwe dassen, de een nog kakelbonter dan de ander en probeerde het opnieuw met gloedvolle woorden.

Toen hij zweeg, keek zij hem trouwhartig in de oogen en zei:

„Gij spreekt weer van uw liefde, Mr. Brand. Ik ben heusch nieuwsgierig om te vernemen, wie uw uitverkorene is.”

En Brand durfde weer niet te zeggen, dat zij zelf dat was!

Dienzelfden avond besloten zij, met de eerste boot naar Londen te vertrekken, om daar Raffles te ontmoeten.

Wilt U Uw vriend of Uzelven een
welkom geschenk geven, koopt dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100.

ZESDE HOOFDSTUK.

Baxter weer in actie.

De hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard was gedurende de afwezigheid van Raffles uit Londen geheel op zijn verhaal gekomen.

De Vloo, zooals zijn secretaris Marholm, gelijk men weet, werd genoemd, had op zekeren ochtend weer eens lust om zijn chef te plagen.

„Waarachtig, inspecteur”, zei hij tot Baxter, „gij ziet er uit, alsof gij maandenlang verlof hadt gehad. Ik geloof, dat gij in den laatsten tijd wel dertig pond zigt aangekomen.”

Baxter antwoordde, zonder te begrijpen, dat Marholm hem wilde beetnemen:

„Ja, beste Marholm, het wordt tijd, dat ik

verlof neem om weer eens naar Mariënbad te gaan. Ik wordt te vet."

„Geen slechte gedachte", antwoordde Marholm, „Mariënbad zou u stellig goed doen, maar gij kunt de reiskosten sparen, als Raffles gauw weer in Londen terugkomt."

Nauwelijks had hij dezen naam genoemd, of de hoofd-inspecteur fronste het voorhoofd en zei:

„Ik heb het je eens voor altijd verboden, den naam van dien schurk in of buiten dienst tegen mij te noemen. Wees blij, dat die man eindelijk van den aardbodem verdwenen is."

„Ik vind het wel wat vermetel van u, dat zoo beslist te beweren", antwoordde Marholm.

De hoofd-inspecteur wierp hem een woedenden blik toe en riep:

„Ik geloof werkelijk, dat je het prettig zoudt vinden, als dat sujet hier weer opdook om mij bespottelijk te maken.

„Maar ik zeg je dat, mocht ik Raffles in dit leven nog eens ontmoeten — wee hem!

Ik heb een cursus in Jiu-jitsu gevolgd en heb bovendien op de universiteit te Oxford nieuwe studiën gemaakt van de crimineele wetenschap."

„Zeg eens, inspecteur", vroeg Marholm met een boosaardig lachje, „heeft die professor u ook verteld, hoe men misdadigers moet vangen, die men nooit heeft kunnen krijgen?"

„Professor Smithson, in Oxford," hernam Baxter, „beweert, nadat hij lange wetenschappelijke studiën gemaakt heeft, dat er geen enkele misdadiger is, dien men niet zou kunnen krijgen!"

„Oha!" lachte de Vloo, „zeker door hun zout op den staart te strooien?"

„Houd je flauwe grappen voor je!" riep Baxter woedend uit. „Het schijnt, dat zelfs professor Smithson van Oxford niet heilig voor je is."

„Neen", antwoordde Marholm met een breeden grijns, „ik geloof er niets van. Gij moet dien professor eens verzoeken, Raffles naar Scotland Yard te zenden. Het resultaat zou zeker schitterend zijn!"

„Zwijg, Marholm! Ga aan je werk! Je voert den laatsten tijd toch al niet veel uit."

„Wat mij zeer koud laat", dacht de Vloo bij zichzelf, zijn neus vol plichtsgevoel in de acten en papieren stekend.

„Een telegram, inspecteur", meldde op dit oogenblik de dienstdoende agent en overhandigde den hoofd-inspecteur van politie het groene couvert, waarop hij het bureau weer verliet.

Baxter, die juist zijn middagslaapje wilde

doen, gaf het telegram, zonder het te lezen, aan zijn secretaris met de woorden:

„Lees het maar, Marholm, de inhoud hoor ik wel, als er iets bizonders aan de hand is."

Nauwelijks echter had Marholm een blik geworpen op het telegram, of hij riep den hoofd-inspecteur van politie na:

„Blijf hier, het is een zeer gewichtig telegram betreffende onzen vriend Raffles!"

Baxter maakte verbaasd rechtsomkeert bij de deur en stamelde:

„Van..... van..... van..... Raffles?"

„Luister maar eens!" riep Marholm, „Een telegram van consul Hasper uit Shanghai."

„Vijf weken geleden kwam hier in de haven het zeiljacht Carmencita binnen met een lading opium ter waarde van 2 miljoen dollars.

Deze lading opium was het eigendom van den Chineeschen groothandelaar Wou-Wang en was bestemd voor Sam-Li, koopman te Shanghai.

Zooals is gebleken is de lading opium door Raffles afgeleverd en hij met het geld, circa 1½ miljoen dollar, waarschijnlijk op weg naar Londen. Wacht hem daar op."

Baxter stond nog steeds met open mond Marholm aan te kijken, die op zijn beurt met een vriendelijk glimlachje Baxter ironisch toeknikte.

„Nu, nu, daar heb je het alweer!" brulde Baxter. „Als je van den duivel spreekt, dan is hij er."

„Ja, ik zei u dadelijk al, dat we met Raffles nog niet hebben afgedaan."

„Hoe komt die man er in 's hemels naam toe een scheepslanding opium te stelen?"

„Waarschijnlijk," lachte Marholm, „wilde hij daarmee het hoofdbureau van politie een genoeg doen. Wij slapen nog niet genoeg."

„Zwijg," riep Baxter, „en word toch eindelijk eens verstandig; 1½ miljoen heeft die kerel weer gestolen. — — —"

„Jawel, 1½ miljoen dollar!"

„Wat zullen we doen?"

„Heel eenvoudig," antwoordde Marholm. „Scheep u in op de politieboot en vaar Raffles op de Theems tegemoet."

Baxter keek Marholm woedend aan en zei:

„Alleen de gedachte hieraan maakt me al zeeziek. Je weet, dat ik er niet tegen kan op een boot te varen."

„Dan moet gij u door professor Smithson uit Oxford een middel tegen zeeziekte laten geven, anders is dit een beletsel den grooten Raffles te vangen."

„Ik zou den hemel danken, als die Raffles voor goed in China was gebleven."

„Wees toch blij," lachte Marholm, „dat ge nu de kuur in Mariënbad uitspaart.

Over een paar dagen zult ge wel eenige pondjes afgenomen zijn, en binnen vier weken weer op een normaal standpunt zijn gekomen, zooals vóór het vertrek van Raffles."

„Stel u in verbinding met den loods Omyr en vraagt eens, of er al een zeiljacht Carmencita de Theems is opgevaren."

Marholm ging naar de telefoon en vernam toen, dat inderdaad juist daags tevoren een zeiljacht, Carmencita genaamd, op de Theems was aangekomen en bij de Towerbridge voor anker lag.

Nauwelijks vernam Baxter deze mededeling of hij gaf bevel, alle beschikbare detectives en politie-agenten mobiel te maken om met hem Raffles gevangen te nemen.

„Geloof ge dan waarlijk, dat Raffles zich nog aan boord van het jacht bevindt?" vroeg Marholm.

„Zwijg," donderde Baxter, „en stoor mij niet in mijn ambtsbezigheden."

Op dat oogenblik trad een loopjongen binnen en vroeg beleefd naar den hoofd-inspecteur van politie Baxter.

Marholm wees den jongen met de hand naar den inspecteur, waarna deze een brief ter hand werd gesteld.

„Van wien komt die brief?" vroeg Baxter den jongen.

„Dat weet ik niet, Sir," antwoordde de jongen. „Een meneer gaf mij den brief op straat met de opdracht hem bij u te bezorgen."

„Het is goed, dankje," zei Baxter en gaf den jongen een stuiver.

De loopjongen ging weg en Baxter opende den brief.

Zijn oogen werden hoe langer hoe grooter, toen hij het bekende handschrift van Raffles zag.

„Waarde hoofd-inspecteur van politie," zoo begon de brief.

„Wat een brutaliteit van dien schurk, om mij altijd „waarde hoofd-inspecteur van politie" te noemen!" vloekte Baxter hard op.

„Waarom?" vroeg Marholm. „Ik vind dat in het geheel niet brutaal, maar beleefd en vriendelijk."

„Ik ben zijn vriend niet!" riep Baxter, nam den brief weer op en las het volgende:

„Ik haast mij, u mede te deelen, dat ik van mijn maandenlange reis weer naar Londen ben teruggekeerd en ik hoop, u bij de eerstvolgende gelegenheid mijn opwachting te maken."

Baxter hield op met lezen, keek Marholm aan en zei:

„Ik geloof werkelijk, dat die man zoo brutaal zal zijn om mij te komen bezoeken."

„Waarom niet! Daaraan twijfel ik geen oogenblik!" zei de Vloo, „maar lees toch verder. Ik ben benieuwd naar hetgeen Raffles ons nog meer heeft te vertellen."

Baxter nam den brief weer op en vervolgde:

„Opdat gij ziet, hoezeer ik u hoogacht, heb ik een interessant souvenir van mijn reis voor u meegebracht.

Geef u geen moeite om mij na ontvangst van dezen brief weer op uw gewone manier te vervolgen, want ik bevind mij op een plaats, die gij niet gemakkelijk zult ontdekken.

Met beleefde groeten en de meeste hoogachting,

Uw John Raffles."

„Ha!" riep Baxter uit, nadat hij den brief ten einde toe had gelezen, „nu zit hij in de val.

Hij vermoedt niet, dat ik dit telegram heb gekregen van den consul van Shanghai en dat ik weet, dat hij zich op zijn jacht Carmencita bevindt!

Vooruit, Marholm! van het jacht kan hij ons niet ontsnappen, er liggen geen balken onder het water! Dit is nu eens een plekje, vanwaar hij ons niet kan ontsnappen!"

„Nu, nu!" mompelde Marholm vol twijfel. „Zoo geheel zeker ben ik daar niet van, voordat Raffles zich inderdaad hier in Scotland Yard bevindt."

Een kwartier later vertrokken een tweetal met politieagenten en detectives bezette automobielen naar Iron Gate Warff, bij de Tower Bridge.

Vanaf talrijke booten, welke de hoofd-inspecteur liet aanrukken, begon hij het jacht, dat midden op de rivier lag, van alle kanten te omsingelen. Het leek wel, alsof het de Chineesche booten der Koreaansche zeeroovers waren, die nogmaals een aanval op het schip wilden doen.

„Voorzichtig, mannen!" riep Baxter, toen hij met de revolver in de hand zich aan boord begaf.

„Sluit het schip nauw in! Zoodra hij over boord springt, moet gij hem grijpen en vast houden!"

Daarop begon hij het dek nauwkeurig te doorzoeken. Maar niets werd gevonden, zelfs geen enkele rat.

„Hier!" riep Marholm, die in de kajuit was geweest.

Haastig gaf Baxter zijn mannen een teeken en fluisterde:

„Wij hebben hem zeer waarschijnlijk, jongens, en als ik mij niet heel erg vergis dan slaapt hij. Hij is al te vermetel geworden! Hij voelt zich veilig in zijn schuilhoek!”

Hij beval, dat eenige detectives, met revolvers gewapend, hem moesten volgen en opende daarna moedig de deur van de kapiteins-hut.

Op het bed zagen zij de gedaante van een man.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, wierpen drie detectives zich onder leiding van Baxter op den slapende en boeiden hem. (Zie het titelblad).

Verbaasd keek de gevangene, die zich tevergeefs tegen de ijzeren vuisten der politie-beambten trachtte te verdedigen, om zich heen.

„Wat wilt gij van mij?” schreeuwde hij tot Baxter.

„Houd u niet zoo dom, Raffles!” antwoordde Baxter, „dezen keer zult gij ons niet ontkomen!”

„Ik geloof nooit, dat dat Raffles is,” mengde zich nu Marholm in het gesprek.

„Ik ben Raffles niet!” riep de gevangene, „ik ben de bootsman van dit schip en heet Tylar!”

„Dat kan iedereen wel zeggen,” antwoordde Baxter, „maar als gij ons niet wijst, waar John Raffles zich dan wel bevindt, geloof ik dat gij het zijt. Ik weet maar al te goed, dat

gij de kunst van u te vermommen uitstekend verstaat.

„Voorwaarts! Naar het hoofdbureau van politie!”

Reeds dienzelfden avond publiceerden de nieuwsbladen de eerste sensatieberichten, dat de veelgezochte meesterdief eindelijk gevangengenomen was.

Tegelijkertijd wisten zij te vertellen, dat hij bij zijn laatste truc voor 1½ miljoen dollar aan opium had gestolen.

Dit bericht hadden zij te danken aan de mededeelzaamheid van Marholm.

Hoe schrok Baxter, toen hij, juist toen hij den vermeenden Raffles een verhoor afnam, weer een brief ontving door bemiddeling van een loopjongen, en met onzekere blikken het volgende moest lezen.

„Waarde hoofd-inspecteur van politie!

Naar ik verneem, hebt gij inplaats van mijn persoon van mijn schip het souvenir weggehaald, dat ik voor u had meegebracht uit Mexico en China.

De man, dien gij hebt gevangen genomen, is mijn bootsman Tylar, die zich aan boord van mijn schip aan ernstige munitie heeft schuldig gemaakt.

Ik verzoek u, hem deswege flink te straffen.

Ik groet u en ben met de meeste hoogachting,

John Raffles.”

De volgende aflevering (No. 565) bevat:

De krijgsschat van den Roghi.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

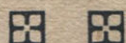
NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN

WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 21½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885